

STJERNEN

144. ÅRGANG · NUMMER 5 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · MAJ 1995

STJERNEN

M A J 1 9 9 5

På forsiden:

Ligesom David Gibson, til venstre, fra Brisbane i Australien holder godt fast i sit boldtræ fast besluttet på at vinde en crickerkamp, holder de unge sidste dages hellige i Australien godt fast i jernstangen fast besluttet på at efterleve evangeliet. Se »De formidable australiere,« side 34. (Foto: Richard M. Romney; boomerang på bagsiden fotograferet af Jed Clark).

Børnestjernens forside:

11-årige Clare Magee vinder nye venner overalt, men hendes bedste venner er hendes forældre og hendes storesøstre.

Se »Clare Magee fra Portadown i Nordirland,« side 2.

(Foto: Richard M. Romney).

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: ET TEMPELMOTIVERET FOLK

PRÆSIDENT HOWARD W. HUNTER 2

VORES STÆRKE SIDER KAN BLIVE VORES UNDERGANG

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS 10

AT FINDE TID RONDA HINRICHSSEN 24

CAMERONS BILLEDE RUTH COSBY 42

ISÆR FOR UNGE

MIN BRORS SPØRGSMÅL KEN CHECKETTS 8

SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN
JEG GØRE MIN FASTE MERE MENINGSFYLDT? 26

HELLIGE SKATTE TRUMAN G. MADSEN 30

DE FORMIDABLE AUSTRALIERE 34

AT VÆRE PRESTEDØMMET EDDIE GENE GONZALES JUN. 46

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE 1

BESØGSLERERINDEBUDSKABET:

»MER TÅLMOD I PRØVER« 25

BØRNESTJERNEN

NYE VENNER: CLARE MAGEE

FRA PORTADOWN I NORDIRLAND RICHARD M. ROMNEY 2

VEN TIL VEN: ÆLDSTE CARLOS H. AMADO 4

FIKTION: FOR GAMMEL TIL DEN HØJE VIPPE

HEATHER KLASSEN 6

FELLESTID: JEG TROR PÅ, AT MAN SKAL VÆRE LYDIG

KAREN LOFGREEN 8

HVEDEN OG UKRUDTET CORLISS CLAYTON 10

BARE FOR SJOV 12

FIKTION: TROENS SVAR TIL ANDREA RUTH LILJENQUIST 13

MAJ 1995 • 144. årgang • Nummer 5
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M.
Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph
B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Joe J. Christensen

Vejledere:

Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnesiderne: DeAnne
Walker
Planlægning: Maryann Marinidale
Tidsskriftsassistente: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Stuart Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
Matthew Maxwell

Abonnementsafdeling:

Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Managere: Joyce Hansen, Kent H. Sorensen

Stjernen: Redaktør: Carsten Gram

Kirkeryst: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lyngbe
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt
på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk,
samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk;
hveranden måned på indonesisk og thailandsk;
kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekisk og
ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.
Second-class postage paid at Salt Lake City, UT,
84150. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00
per single copy. Thirty days' notice required for
change of address. When ordering a change, include
address label from recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the new are
included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.
Subscription information telephone number: 801-
240-2947.
POSTMASTER: Send address changes to IM at 50
East North Temple Street, Salt Lake City, Utah
84150, USA.

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling
over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngbe.
USA og Canada: US \$ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse •
Denmark
ISSN 0900-2545 • 95985 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

EN GOD INDFLYDELSE

Jeg arbejder som eneste sidste dages hel-
lige på et hospital, der betjener fire kom-
muner. Men ved hjælp af de dejlige artik-
ler i *Liahona* (engelsk) kan jeg dele Jesu
Kristi evangelium med mine kolleger og
patienterne på hospitalet.

Jeg føler, at jeg yder en indsats for mis-
sioneringen, når jeg tager eksemplarer af
tidsskriftet med hen på hospitalet. Det er
blevet et velkendt tidsskrift derhenne, og
dets artikler om sandhed, kærlighed og
retskaffenhed bliver godt modtaget.

Jeg betragter det som en velsignelse at
se den gode indflydelse, som tidsskriftet
øver blandt mine kolleger.

Wilson R. Rafol

*San Lorenzo Illocos Norte Gren
Batac Distrikt, Filippinerne*

BØRNESIDERNE

Igennem nogle år tjente jeg i Primary. Og i
den periode var børnesiderne i *Liahona*
(spansk) en stor hjælp for mig i min
kaldelse. Artiklerne var også en stor hjælp
til at forberede lektioner til familieaften og
til at undervise mine fem døtre i primary-
alderen.

Min sjæl er fuld af taknemlighed for
den gode indflydelse, som *Liahona* øver i
menneskers liv. Tidsskriftet er en ressur-
ce, som hjælper os med at forstå evangeli-
ets budskab, adlyde befalingerne og ud-
vikle tro på Frelseren.

Viviana Garay Angulo

*Talcahuano Centro Ward
Talcahuano Stav, Chile*

PRÆSIDENT HUNTER MINDES

Da dette nummer af Stjernen var på vej i trykken, døde præsident Hunter i sit hjem i Salt
Lake City. Et særligt minde-indlæg er blevet forberedt for at hædre hans liv og mission.

Som oprindeligt planlagt er budskabet fra Det Første Præsidentskab skrevet af presi-
dent Hunter. Budskabet udtrykker smukt det tema, som præsident Hunter fremførte over
for Kirken i de ni måneder, han virkede som vores profet.

NOGET GANSKE SÆRLIGT

Jeg elsker at læse *Liahona* (engelsk). Jeg
behandler hvert eksemplar af tidsskriftet
med stor nænsomhed, for jeg tror, at artik-
lerne fra Det Første Præsidentskab og de
øvrige Brødre er inspireret.

Til tider må jeg udgyde tårer, når ånden
i en artikel har rørt mig.

Bubuth Vizcarra

*Santa Cruz Første Ward
Santa Cruz Stav, Filippinerne*

EN SÆRLIG GAVE

Da jeg blev døbt i 1987, modtog jeg en
særlig gave – et eksemplar af *A Liahona*
(portugisisk). Lidet anede jeg, hvor dyreb-
bart dette tidsskrift skulle blive.

A Liahona er mig en stor åndelig kilde.
Jeg bliver altid dybt rørt, når jeg læser om
de mange åndelige oplevelser, som omtales
i tidsskriftet.

Jeg er taknemlig for denne vejledning i
mit liv. Jeg ville ønske, at alle kunne mod-
tage tidsskriftet, så de kunne føle det
samme, som vi medlemmer føler, når vi
læser det.

Anna Cristina Bittencourt

*Gravatá Ward
Porto Alegre Nordre Stav, Brasilien*

FRA REDAKTIONEN

Vi takker vore læsere og opfordrer jer til at
sende breve, artikler og historier til os. Husk at
skrive jeres fulde navn og adresse samt ward
eller gren og stav. Adressen er: Stjernen, Hans
Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.

台灣台北聖殿
耶穌基督
末世聖徒

Et tempelmotiveret folk

Præsident Howard W. Hunter
(1907-1995)

Det evangelium, som de sidste dages hellige forkynder for al verden, er Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet til jorden i denne sidste uddeling, og som er til hele menneskehedens frelse. Herren har selv åbenbaret, hvad der er nødvendigt for sine børns frelse og ophøjelse. En af de nødvendige ting er, at der opføres templer, hvor man kan udføre ordinanser, som ikke kan udføres noget andet sted.

Når folk fra hele verden kommer og ser vore templer og får det at vide, spørger de ofte: Hvilke ordinanser udføres der i templerne?

Som svar på det spørgsmål fortæller vi ofte først om den ordinanse, som hedder dåb for de døde. Vi bemærker, at mange kristne tror, at vores evige status hos Herren afgøres ved vores død, for sagde Kristus ikke til Nikodemus: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5)? Og dog ved vi, at mange mennesker er døde uden at være blevet døbt. Vore nutidige profeter

**Ved templets ordinanser
besegles den evige
families grundvold.
Kirkens har ansvar
for – og myndighed til –
at bevare og beskytte
familien som samfundets
grundvold.**

har fortalt os, at dåben er en jordisk ordinanse, som kun kan udføres af de levende. Hvordan kan de, som er døde, blive døbt, hvis det kun er de levende, som kan udføre ordinansen? Det var emnet for apostlen Paulus' breve til korintherne, da han stillede dette spørgsmål:

»Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29).

Hvis vi studerer kirkehistorie, vil vi opdage, at de første kristne faktisk udførte dåb for de døde. Der blev udført stedfortrædende arbejde for de døde dengang, og det gør der også i dag. Ja, stedfortrædende arbejde er ikke noget nyt eller underligt hos os. Vi husker, at Frelseren selv som stedfortræder sonede for alle menneskers synder. I dag udføres der atter dåb for personer, som er døde, ligesom der også gives håndspålæggelse for Helligåndens gave for de samme afdøde personer. Men disse ordinanser for afdøde udføres udelukkende i Herrens hus.

Begavelsen er en anden af de ordinanser, som udføres i templerne. Den består af to dele: Først en række belæringer og derefter løfter eller pagter, som den, der modtager begavelsen, indgår – løfter om at leve retfærdigt og i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums krav. Begavelsen er en ordinanse, som er til stor velsignelse for de hellige – både de levende og de døde. Således er det også en ordinanse, som udføres af de levende på afdøde personers vegne. Den udføres for de personer, som der allerede er udført dåb for.

En anden tempelordinanse er celestiale ægteskab, hvor hustruen besegles til manden og manden til hustruen for tid og al evighed. Vi ved selvfølgelig, at borgerlige vielser ophører med døden; men evige ægteskaber, som indgås i templet kan vare evigt. Børn, som fødes til et ægtepar, som har indgået et evigt ægteskab, besegles automatisk til deres forældre i al evighed. Hvis børnene er født, inden hustruen blev beseglet til sin mand, findes

der en tempelbeseglingsordinanse, som kan besegle disse børn til deres forældre for al evighed, og på den måde kan børn ved stedfortrædere blive beseglet til forældre, som er døde.

Ved templets ordinanser besegles den evige families grundvold. Kirken har ansvar for – og myndighed til – at bevare og beskytte familien som samfundets grundvold.

Alle disse præstedømmetempelordinanser er nødvendige for vor himmelske Faders børns frelse og ophøjelse. Det er derfor interessant, at tre åbenbaringer, som omhandler disse anliggender, er blevet føjet til Lære og Pagter inden for de sidste to årtier. Vi glædede os, da åbenbaringen om, at alle værdige mandlige medlemmer kunne modtage præstedømmet, blev bekendtgjort af Det Første Præsidentskab i 1978. Den bekendtgørelse er kendt som Officiel Erklæring – 2 i Lære og Pagter. To andre afsnit blev også føjet til Lære og Pagter i 1970'erne: afsnittene 137 og 138. Det er meget betegnende, at begge disse åbenbaringer særligt omhandler det forløsende arbejde for de døde.

Afsnit 137 indeholder et syn, som profeten Joseph Smith modtog i templet i Kirtland. I det syn så han sin bror Alvin, som havde forladt dette jordiske liv, og sine forældre. Herrens røst kom til ham og sagde, at »alle, som er døde uden kundskab om evangeliet, men som ville have modtaget det, dersom det havde været muligt for dem at forblive på jorden, vil blive arvinger til Guds celestiale rige« (L&P 137:7).

Afsnit 138 indeholder en guddommelig manifestation givet til præsident Joseph F. Smith, og den omtaler det forløsende arbejde for de døde. Præsident Smith havde tænkt meget over Herrens besøg i ånderverdenen, mens han læste i 1 Peter og grundede over de vers, hvori der står: »For derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever« (1 Pet 4:6).

En af tempelordinanserne er celestialet ægteskab, hvor hustruen besegles til manden og manden besegles til hustruen for al evighed. Borgerlige vielser ophører med døden, men evige ægteskaber, som forrettes i templet, kan vare evigt.

Præsident Smith modtog derefter en åbenbaring. Den åbenbaring er nedskrevet i afsnit 138. Præsident Smith så, »at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden;

men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere, som var ikklædt magt og myn-

dighed, og pålagde dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet forkyndt for de døde« (L&P 138:29-30).

Vi, der lever på denne side af sløret, har et stort værk at udføre. For i lyset af de ovennævnte kendsgerninger om tempelordinanser ser vi, at opførelsen af templer har stor betydning for os selv og hele menneskeheden, og vores ansvar står ganske klart. Vi skal modtage de præstedømmetempelordinanser, som er nødvendige for vores ophøjelse. Og derefter skal vi udføre de nødvendige ordinanser for dem, som ikke havde mulighed for at modtage evangeliet i dette liv. Tempeltjeneste for andre udføres i to faser: Først ved at udarbejde vores slægtshistorie og finde frem til vores forfædre, og derefter ved at udføre tempelordinanser, hvorved vore forfædre tilbydes de samme muligheder, som tilbydes de levende.

Men der er mange medlemmer af Kirken, som kun har begrænset adgang til templerne. Men de gør deres bedste. De udfører slægtsforskning og får andre til at udføre tempelordinanser. Modsat er der også nogle medlemmer, som udfører tempelordinanser, men som ikke udfører slægtsforskning for deres egen slægt. Skønt de yder guddommelig tjenestegerning ved at hjælpe andre, mis-

ter de dog visse velsignelser, fordi de ikke søger efter deres egne afdøde forfædre, sådan som vor tids profeter har opfordret til.

Jeg mindes en tildragelse, som minder meget om dette. Ved afslutningen af et faste- og vidnesbyrdsmøde bemærkede biskoppen: »Vi har fået en dejlig åndelig oplevelse i dag ved at høre hinandens vidnesbyrd. Det skyldes, at vi, i overensstemmelse med Herrens lov, er mødt fastende frem. Men lad os ikke glemme, at fasteloven består af to dele: At vi faster ved at afholde os fra mad og drikke, og at vi skænker det, vi har sparet, til biskoppens forrådshus som en hjælp til dem, der lider nød.« Og derefter tilføjede han: »Jeg håber ikke, at nogen af os vil nøjes med at gå hjem med kun en halv velsignelse.«

Jeg har erfaret, at de, der udfører slægtsforskning og siden udfører tempelordinanser for dem, hvis navne de har fundet, vil opleve glæden ved at modtage begge halvdele af velsignelsen.

Desuden venter de døde længselsfuldt på, at de sidste dages hellige skal finde deres navne og derefter tage til templet for at udføre ordinanser for dem, så de kan blive befriet fra deres åndelige fængsel. Vi burde alle finde glæde ved at udføre denne storslåede kærlighedsgerning.

Hvilken herlig velsignelse er det ikke at kunne tage til templet og modtage velsignelser. Og efter vi har modtaget vore egne velsignelser i templet, hvor herligt privilegium er det da ikke at udføre ordinanser for dem, der er gået forud for os. Den side af tempeltjenesten er en helt uselvisk indsats. Og dog modtager vi velsignelser, hver gang vi udfører tempelordinanser for andre. Det bør derfor ikke komme bag på os, at Herren ønsker, at hans folk skal være et tempelmotiveret folk. Jeg gentager, hvad jeg før har sagt: Det vil behage Herren, at hver eneste voksent medlem af Kirken var værdig til – og besad – en gyldig tempelanbefaling, selvom afstanden til templet

måske ikke muliggør en umiddelbar eller hyppig brug af den. Det, som vi skal eller ikke skal gøre for at være værdige til at besidde en tempelanbefaling, er netop det, som vil sikre vores lykke som enkeltpersoner og familier.

Lad os i sandhed være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Vi burde tage til templet, så ofte som vores omstændigheder tillader det. Vi bør ikke kun tage dertil for vores afdødes skyld, men også for nyde de personlige velsignelser ved at tilbede i templet og føle den hellighed og tryghed, som findes bag de hellige mure. Når vi kommer i templet, forstår vi tydeligere og dybere formålet med livet og betydningen af vor Herre Jesu Kristi forsoning. Lad os gøre templet, tempeldeltagelse, tempelpagter og tempelægteskab til vores ypperste mål og største oplevelser her i livet.

Lad os fortælle vores børn om de åndelige oplevelser, som vi har i templet. Og lad os oprigtigt og naturligt belære om de ting, som det er passende at fortælle om Herrens hus. Sørg for at have et billede af et tempel hængende i jeres hjem, så jeres børn kan se det. Belær dem om formålet med Herrens hus. Lad dem allerede fra deres tidligste barndom planlægge at tage dertil og forblive værdige til at modtage den velsignelse. Lad os berede hver eneste missionær til værdigt at tage til templet og gøre den oplevelse til en større begivenhed end selve missionærkaldelsen. Lad os planlægge og belære og opfordre vores børn til at gifte sig i templet. Lad os endnu ivrigere end tidligere fastslå, at det sandelig betyder noget, hvor man gifter sig og med hvilken myndighed man erklæres for mand og hustru.

Hele vores indsats med at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde fører til det hellige tempel. Det er fordi tempelordinanserne er af så afgørende betydning. Vi kan ikke vende tilbage til Guds nærhed uden dem. Jeg opfordrer alle til værdigt at besøge templet eller arbejde frem mod den dag, hvor du

Dåb for de døde blev udført af de tidlige kristne. I dag udfører de levende atter dåb for de personer, som er døde. Men disse ordnanser udføres udelukkende i Herrens hus.

kan træde ind i det hellige hus for at modtage dine ordnanser og pagter. Templet er, som profeterne har sagt, et skønhedens hus, et åbenbaringens hus, et fredens hus. Det er Herrens hus. Det er helliget Herren. Det bør være helligt og betydningsfuldt for os. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Templer er bygget til udførelse af ordnanser, som ikke kan udføres noget andet sted.
2. Inden for de sidste to årtier er tre storslåede åbenbaringer, som omhandler templer og de ordnanser, der bliver foretaget i disse hellige huse, blevet føjet til Lære og Pagter.
3. De døde venter længselsfuldt på, at de sidste dages hellige skal finde deres navn og udføre tempelordnanser på deres vegne.
4. Lad os mere oprigtigt belære vores familie om formålet med templet.
5. Lad os være et tempelbesøgende og tempelkørende folk.

MIN BRORS SPØRGS

Ken Checketts

I begyndelsen af sommeren gjorde min familie sig klar til en kort ferie i en af Utahs smukke canyons. Af en eller anden grund kom min 15-årige bror og jeg op at skændes. Det begyndte som en mindre uoverensstemmelse, men snart råbte vi skældsord efter hinanden, og til sidst var vi ved at komme op at slå. Vi prøvede begge to at finde på de mest sårende ting at sige til hinanden. Det var en følelsesmæssig dyst, hvor vinderen var den, der ikke begyndte at græde. Jeg vandt, og min bror flyggede grådkvalt ned på sit værelse.

Mine forældre og søskende sendte mig meget sigende blikke, da skænderiet var forbi. Mens jeg stod og nød min "sejr," ødelagde min mor noget af glæden ved at fortælle mig, hvor skuffet hun var. Hun fortalte mig, at hun var ked af at se os skændes på den måde. Min far sagde, at nu var han ikke sikker på, om vi kunne tage på ferie.

Deres ord vækkede min vrede på ny. Nu var det ikke kun min bror, jeg var rasende på, men også mine forældre, fordi de ikke forstod mine følelser. Jeg så mig omkring i håb om, at en eller anden ville sige, at jeg havde gjort det helt rigtige, og at min bror havde fortjent den omgang, han fik. Men ingen sagde noget. Der var tilsyneladende ingen, som holdt med mig.

Mens mine forældre sendte mig skuffede blikke, fik jeg øje på min ni-årige lillebror, som sad på sofaen og gemte ansigtet i en pude. Pludselig hørte jeg, at han hulkede. Jeg så på ham og spurgte, hvad der var i vejen. Han løftede sit hoved fra puden. Hans øjne var røde, og tårerne trillede ned ad hans kinder. Han så mig lige i øjnene og med bævende stemme sagde han: "Hvad ville Jesus gøre?"

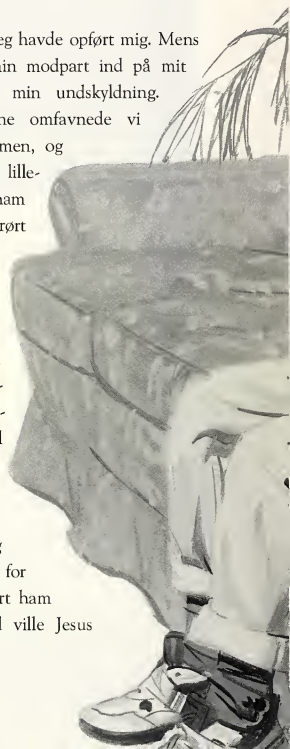
Jeg var målløs. Jeg så min lillebror græde, og hans ord begyndte at gøre indtryk på mig. Her stod jeg, en an-

giveligt moden ung mand, og blev belært af én, der kun var halvt så gammel som jeg selv. Jeg skammede mig. Jeg vidste straks, hvad jeg måtte gøre. Jeg gik ned til den bror, som jeg havde været oppe at skændes med, og prøvede at give ham en undskyldning, men han var forståeligt nok ikke i humør til at høre på mig. Jeg forlod hans værelse og gik ind på mit eget. Jeg kastede mig på sengen og begyndte at græde af skam over det, jeg havde gjort. Vores lillebrors ord genlød i mine ører: "Hvad ville Jesus gøre?"

Jeg indså, hvor ukristent jeg havde opført mig. Mens jeg lå på min seng, kom min modpart ind på mit værelse for at tage imod min undskyldning. Med røde og hævede øjne omfavnede vi hinanden. Vi talte lidt sammen, og jeg fortalte ham, hvad vores lillebror havde sagt. Det rørte ham lige så dybt, som det havde rørt mig.

Sammen gik vi op ad trappen til resten af familien, som ventede på os. Da vi tydeligvis var blevet forsonet, sagde mine forældre ikke mere om episoden. I stedet fortsatte vi forberedelserne til vores ferie.

Jeg indser nu vigtigheden af det enkle spørgsmål, som min bror stillede, og jeg vil altid være taknemlig for ham og for dén, der har lært ham det enkle spørgsmål: "Hvad ville Jesus gøre?" □

MÅL

man

Vores stærke sider kan blive vores undergang

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Herren advarede den første generation af sidste dages hellige om at »vogte jer« (L&P 84:43). Jeg vil gerne minde hver enkelt af os om de jordiske tilbøjeligheder og djævelske anslag, der tilsammen kan føre til vores åndelige undergang.

Lehi forklarede, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så ... kunne retfærdigheden ikke finde sted« (2 Nephi 2:11). I åndelige anliggende består denne modsætningen ofte i Satans fristelser. Fra nutids-åbenbaringer erfarer vi, at »det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen frie vilje« (L&P 29:39).

Ældste Marion G. Romney fra De Tolvs Kvorum sagde: »Sidste dages hellige ved, at der findes en Gud. Og lige så sikkert ved de, at Satan lever, at han er et mægtigt åndeligt væsen, en ærkefjende af Gud, mennesker og al retfærdighed« (Ensign, juni 1971, side 35). Præsident Joseph F. Smith beskrev en af Satans metoder: »Satan er en dygtig imitator, og når sande evangeliske lærdomme udbredtes over hele verden, udsender han straks falske lærdomme« (ibid., side 36).

Satan skyr intet middel for at nedværdige og trælbinde alle sjæle. Han søger at forvrænge og fordærve alt, som er skabt til mennesker bedste. Til tider ved at forplumre det gode, og til andre tider ved at camouflere

.....

Satan kan angribe os der, hvor vi føler os stærke ... Han vil snige sig ind på os gennem de største talenter og åndelige gaver, som vi besidder. Hvis vi ikke er på vagt, kan Satan udvirke vores åndelige undergang ved at fordærve os ved hjælp af vore stærke sider, såvel som ved at udnytte vores svagheder.

det onde. Vi tænker som oftest på, at Satan angriber os dér, hvor vi er svagest. Præsident Spencer W. Kimball fra De Tolvs Råd beskrev denne teknik, da han sagde: »Lucifer og hans følgesvende (kender) de vaner, svagheder og sårbare steder, som alle har, og drager fordel af dem til at lede os til åndelig ødelæggelse« (Tilgivelsens Mirakel, side 196).

»Nogle medlemmer af Kirken, som burde vide bedre, udvælger sig en hobby-tangent eller to, som de konstant slår an til stor irritation for alle andre. De kan sløve deres egen åndelige følsomhed. De overser evangeliets fylde.«

Ligesom den berømte Akilles, som var usårlig over hele kroppen, bortset fra på den ene hæl, har mange af os en særlig svaghed, der kan udnyttes til vores åndelige undergang. For nogle kan den svaghed være smag for spiritus, en usædvanlig sårbarhed over for seksuelle fristelser eller tilbøjelighed til spil eller dumdristige spekulationer. For andre kan det være en trang til penge eller magt. Hvis vi er kloge, kender vi vores svagheder, vores åndelige Akilleshæle, og sikrer os mod fristelser på de områder.

Men svaghed er ikke vores eneste sårbarhed. Satan kan også angribe os dér, hvor vi tror, vi er stærke – ja, selve de områder, hvor vi bryster os af vores styrke. Han vil snige sig ind på os via de største talenter og åndelige gaver, vi besidder. Hvis vi ikke er på vagt, kan Satan forårsage vores åndelige undergang ved at fordærve os gennem vore stærke sider, såvel som ved at udnytte vore svagheder. Jeg vil illustrere denne sandhed med en række eksempler.

EVANGELISKE HOBBYER

Mit første eksempel omhandler Satans forsøg på at nedbryde et menneske, som går utroligt meget op i en bestemt lærdom eller et bestemt bud i Jesu Kristi evangelium. Det kunne

En anden styrke, som Satan kan udnytte, er et inderligt ønske om at forstå alt om hvert eneste af evangeliets principper ... Det kan få nogle til at overskride rammerne for ortodoks tro og søge svar på obskure mysterier i stedet for at søge at opnå en klarere forståelse og bedre efterlevelse af evangeliets grundlæggende principper.

for eksempel være et usædvanligt talent for at udføre slægtsforskning, en overvældende hengivenhed for demokrati og frit styre, et særligt talent for tilegnelse af kundskab eller et hvert andet særligt talent eller loyalitetsfølelse.

Ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Kvorum har sammenlignet evangeliet med et klaver. Han har sagt, at et menneske kan »tiltrækkes af en bestemt tangent,« såsom en lærdom, som han eller hun »hele tiden spiller ... Visse medlemmer af Kirken, som burde vide bedre, udvælger sig en hobby-tangent eller to,

som de hele tiden slår an til stor irritation for alle andre. De kan sløve deres egen åndelige følsomhed. De overser den kendsgerning, at der findes en fylde af evangeliet ... (som de forkaster) til fordel for en yndlings-tone. Denne overdrives og forvrænges, indtil de føres ud i frafald« (Ensign, december 1971, side 41-42).

Vi kan sige det samme om den slags mennesker, som Herrens sagde om shakerne i en åbenbaring givet i 1831: »De ønsker at kende en del af sandheden, men ikke alt« (L&P 49:2). Tag dig i agt for hobby-tangenter. Hvis du nøjes med at slå én tone

an, og afviser eller negliger evangeliets fulde harmoni, kan Satan udnytte dine stærke sider til at knægte dig.

FEJLANVENDELSE AF ÅNDELIGE GAVER

Satan vil også prøve at forvolde vores åndelige undergang ved at lokke os til at misbruge vores åndelige gaver. Åbenbaringerne fortæller os, at »der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd,« og at »alle disse gaver kommer fra Gud til Guds børns nytte« (L&P

En overdreven målrettedhed kan få et menneske til at glemme betydning af at anvende retfærdige midler ... Vi kan ikke være så optaget af vores mål, at vi overser nødvendigheden af at nå dem ved hjælp af retfærdige metoder.

46:11, 26). De fleste af os har set mennesker, som djævelen har ført på vildspor ved at fordærve deres åndelige gaver. Mine mor fortalte mig om et sådant eksempel, som hun oplevede, da hun for mange år siden læste ved Brigham Young University.

En mand, som boede i en lille by i Utah, havde helbredelsens gave i særlig høj grad. Folk opsøgte ham for at blive velsignet, mange kom fra andre wards og stave. Med tiden gjorde han det næsten til en profession at give velsignelser. Under sine rejser til forskellige byer, besøgte han også de studerende ved Brigham Young University og spurgte, om de ville velsignes. Denne mand havde

glemt den åbenbarede vejledning med hensyn til åndelige gaver: »Betænk stedse, hvorfor de er blevet givet« (L&P 46:8). En åndelig gave er givet til Guds børns nytte, ikke til at fremhæve eller berømme det menneske, der har modtaget den. Den professionelle helbreder, som glemte det råd, mistede efterhånden Åndens følgeskab og blev til sidst udelukket af Kirken.

ET ØNSKE OM AT VIDE ALTING

En anden styrke, som Satan kan udnytte, er et inderligt ønske om at forstå alting om hvert eneste evangeliske princip. Og hvordan kan det så

anvendes til at skade os? Erfaringen viser os, at hvis dette ønske ikke tøjles, kan det føre nogen til i deres søgen at overskride grænserne for ortodoks tro. De søger efter svar på obskure mysterier, snarere end at søge at opnå en bedre forståelse og efterlevelse af evangeliets grundlæggende principper.

Der er dem, som søger svar på spørgsmål, som Gud har valgt ikke at besvare. Andre modtager svar – eller tror, at de modtager svar – på måder, som er i modstrid med Kirkens orden. Den slags søgende står Satan altid parat til at lede på vildspor med sofisteri og falske åbenbaringer. Mennesker, som hungre

efter en fuldstændig forståelse af alle ting, må lære at beherske deres spørgsmål og metoder, ellers risikerer de at nærme sig apostasi uden at være klar over det. Det kan være lige så farligt at gå ud over den rene lære, som det er at forkaste den. Den tryghed og lykke, som vi er blevet lovet, opnås ved at holde budene, ikke ved at formindske eller forstørre dem.

ET ØNSKE OM ALTID AT BLIVE LEDT

Et andet eksempel, som minder meget om dette, er de mennesker, som nærer et stærkt ønske om at blive ledt af Herrens Ånd, men som uklogt overdriver dette princip, så de ønsker at blive ledt i alt. Et ønske om at blive ledt af Herren er en styrke, men det skal følges op af en forståelse af, at vor himmelske Fader overlader mange beslutninger til os selv. Det at træffe personlige beslutninger er en af de kilder til vækst, som vi skal gøre brug af i dette jordiske liv. Mennesker, som søger at lægge alle beslutninger over på Herren og beder om åbenbaring hver gang, der skal træffes et lille valg, vil snart stå i en situation, hvor de beder om vejledning uden at få den. Det vil for eksempel især ske i de utallige tilfælde, hvor der er tale om

ubetydelige valg, eller hvor begge valgmuligheder er lige gode.

Vi bør udtænke tingene i vores sind og benytte os af den fornuft, som vor Skaber har nedlagt i os. Derefter kan vi bede om vejledning og følge den, hvis vi modtager den. Hvis vi ikke modtager nogen vejledning, må vi træffe et valg efter bedste evne. Mennesker, som vedbliver med at søge åbenbaring om emner, som Herren har valgt ikke at sige noget om, vil måske skabe et svar ud fra deres egen fantasi eller partiskhed, eller måske modtager de et svar gennem falsk åbenbaring. Åbenbaringer fra Gud er en hellig realitet, men ligesom andre hellige ting, skal de værdsættes og benyttes på passende måde, således at en stor styrke ikke ender med at blive en ødelæggende svaghed.

ÆRE KAN TIL TIDER SKADE OS

Den ære, som vi til tider modtager fra vores omgangskreds kan være en styrke, men vi skal huske på, at Satan også kan bruge det til skade for os. Vi må tage os i agt, at vi ikke bliver som profeten Bileam. Apostlen Peter sagde, at Bileam »kastede sin kærlighed på uretmæssig vinding« (2 Pet 2:15), hvilket ældste Bruce R. McConkie fra De Tolvs Kvorum tolkede som »menneskers

ære og verdens rigdom« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, 3:361). Måske vinder vi ære, men vi må altid vogte os for, at det ikke leder os væk fra det, som hører Gud til.

ET ØNSKE OM AT OFRE MERE END NØDVENDIGT

Villighed til at ofre alt, hvad vi ejer for Herrens værk, er bestemt en styrke. Faktisk indgår vi en pagt om det på hellige steder. Men selv denne styrke kan føre os i fordærv, hvis vi ikke begrænser vores ofre til det, som Herren og hans ledere har bedt os om på dette tidspunkt. Vi burde sige med Alma: »Hvorfor skulle jeg da ønske mere end at udføre det værk, som jeg er blevet kaldet til« (Alma 29:6). Mennesker, som ikke mener, at det er nok at betale tiende og offerydelse og tjene i de kaldelser, som de har modtaget, kan let blive vildført af kulter og andre besynderlige foretagender, fordi de ønsker at ofre mere end nødvendigt.

SOCIAL BEVIDSTHED, SOM IKKE OPVEJES AF ANDRE VÆRDIER

Nogle mennesker har en veludviklet social bevidsthed. De reagerer på social uretferdighed og lidelse med stor omsorg, iver og gavmildhed. Det

er bestemt en åndelig styrke, noget som mange af os burde have mere af. Men mennesker, som besidder denne fremragende egenskab, skal være på vagt for, at den ikke forleder dem til

at træde andre værdier under føde. Min sociale bevidsthed bør ikke få mig til presse andre til at anvende deres tid og midler til opfylde mine mål. Vi bliver ikke velsignet for at

ære vores kaldelser med andres tid eller ressourcer. Vi er blevet befalet at elske vores næste, ikke manipulere dem, selv ikke i en retfærdig sags tjeneste.

Vi bør heller ikke føle vrede mod Kirken eller dens ledere, når de afholder sig fra at benytte det sociale evangeliums retorik eller fra at udnytte Kirkens midler til formål, som

Lærere, der er veluddannede og dygtigt anvender undervisningsteknik, kan blive utroligt populære og effektive undervisere. Men Satan vil søge at benytte den styrke til at fordærve lærerne ved at opfordre dem til at samle en kreds af disciple.

favoriseres af andre. Vi bør huske på, at Herren har givet sin genoprettede kirke en enestående mission, som andre ikke har fået. Kirken må koncentrere sin hovedindsats om de aktiviteter, som udelukkende kan opnås gennem præstedømmets myndighed, såsom at forkynde evangeliet og forløse de døde.

OVERDREVEN MÅLRETTETHED

.....

Der ligger en stor styrke i at være meget målrettet. Vi har alle oplevet frugterne af en sådan målrettethed. Men en overdreven målrettethed kan få et menneske til at glemme betydningen af at benytte retfærdige midler. Da jeg i sin tid tjente i et stavspræsidentskab, var der en mand, som pralede af de metoder, han havde brugt for at kunne komme til alle staves lederskabsmøder. Ved en bestemt lejlighed skulle han have været på arbejde, da vi holdt et af vores stavs-møder. Da hans arbejdsgiver ikke ville give ham lov til at deltage i dette møde i Kirken, fortalte han mig stolt, at han havde ringet og meldt sig syg, så han alligevel kunne deltage.

Siden den dag holdt jeg godt øje med den mand. Jeg spekulerede på, om han mon også ville stjæle penge for at kunne betale tiende. Det er

måske nok et ekstremt eksempel, men det illustrerer det, jeg gerne vil slå fast. Vi må ikke fokusere så meget på vores mål, at vi glemmer nødvendigheden af at bruge retfærdige midler til at nå dem.

POPULÆRE LÆRERE OG FAREN FOR PRÆSTELIST

.....

Et andet eksempel på en styrke, der kan føre til undergang, er karismatiske lærere. Lærere, der er udrustet med god intelligens og dygtigt anvender undervisningsteknik, kan blive utroligt populære og effektive undervisere. Men Satan vil udnytte den styrke til at fordærve lærerne ved at opfordre dem til at samle disciple omkring sig. En kirkeleder, en seminar- eller institutlærer eller en sidste dages hellige universitetslærer, der samler en sådan kreds omkring sig og som gør det »for rigdoms og æres skyld« (Alma 1:16), gør sig skyldig i præstelist. »Præstelist består deri, at mennesket prædiker og fremstiller sig selv som et lys for verden for at opnå vinding og verdens ros, men de søger ikke Zions velfærd (2 Nephi 26:29).

De lærere, som er mest populære, og derfor mest effektive, er særligt udsatte for at forfalde til præstelist. Hvis de ikke tager sig i agt, kan deres styrke føre til deres åndelige

undergang. De kan blive som Almon Babbitt, som Herren ikke havde behag i, fordi »han stræber efter at oprette sit eget råd i stedet for det råd, som jeg har beskikket, nemlig min kirkes præsidentskab, og han opstiller en guldkalv, som kan tilbydes af mit folk« (LS&P 124:84).

FORSØMMELSE ELLER FORVRÆNGNING AF FORPLIGTELSE OVER FOR FAMILIEN

.....

Familien, den helligste institution i denne jordiske tilværelse, er det forum, hvor Satan er særligt ivrig efter at udnytte vores stærke sider til at knuse os. Mit første eksempel i dette afsnit er henvendt på forsørgere. Bibelen siger, at det er en gave fra Gud at kunne glæde sig over sit arbejde (se Præd 5:19), men den gave kan fordærves. Vores arbejde, og den velstand og anerkendelse, som vi opnår ved det, kan let blive en afgud, som vi sætter højere end ham, der sagde: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3). Hvis glæden ved og ansvarsfølelsen over for ens arbejde føres for vidt, kan det blive en undskyldning for at forsømme forpligtelser i familien og Kirken. De fleste af os kender nok mere end ét eksempel på denne kendsgerning.

Hvad der er endnu værre er, at en mands retfærdige ønske om at virke som leder for sin familie kan, hvis det ikke udøves i retfærdighed, føre til selvretfærdighed, selviskhed, diktatur

Jeg vil gerne advare de patrioter, som deltager i eller støtter private hære eller på eget initiativ træffer forberedelser til væbnet konflikt. Deres overdrevne nidkærhed over for en bestemt side af patriotismen, bringer dem i fare for åndelig undergang.

og sågar brutalitet. Herren har betimeligt advaret os mod denne fare med sine klare ord om, at det ligger i »menneskers natur og tilbøjelighed,« så snart de har fået en smule myn-

dighed »at udøve uretfærdigt herredømme« (L&P 121:39). Vi må alle lytte til befalingen om, at præstedømmets myndighed skal udøves »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41)

På samme måde kan en kvindes retfærdige og rimelige ønske om at udvikle sig og øge sine talenter – et ønske, der understøttes af tidens feministiske tendenser – også føres for vidt. Det kan føre til forsøg på at omgå præstedømmets lederskab, at fremme ideer, som er ude af trit med Kirkens lære, eller sågar at svigte ansvaret for familien.

OVERDREVEN GAVMILDHED

Økonomi er et andet område, hvor vores styrke blive vores undergang. Vi har fået befaling om at give til de fattige. Kan efterlevelse af denne grundlæggende kristne forpligtelse føres for vidt? Det mener jeg, at det kan. Jeg har oplevet tilfælde, hvor mennesker har opfyldt den forpligtelse til en sådan grad, at de har forarmet deres egen familie ved at anvende midler og tid, som skulle være brugt på familiens medlemmer.

Det er måske det, der er årsagen til, at kong Benjamin, som befalede sit folk at dele deres gods med de fattige ved at »give de sultne at spise,

klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legeme,« også advarede dem om at »se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:26-27). På samme måde modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring, mens han oversatte Mormons Bog, hvori han blev advaret: »Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere på oversættelsen, end dine kræfter og evner tillader dig« (L&P 10:4).

FÆRDIGHEDER OG STOLTHED

Andre eksempler på, hvordan vores stærke sider kan føre til vores undergang, har med kundskab at gøre. Et ønske om at vide mere er bestemt en stor styrke. En hungren efter at lære mere er prisværdig, men kundskabens frugter kan få et menneske til at falde for den synd, der hedder stolthed. Det samme gælder frugten af andre talenter og færdigheder såsom idræt eller kunst. Det er let for den lærde og dygtige at glemme sine egne begrænsninger og totale afhængighed af Gud.

Gennem en videregående uddannelse kan man opnå anerkendelse og blive indbildsk. Men vi bør erindre os de hyppige udtalelser i Mormons Bog, hvor vi advares mod at prale af

egen styrke eller visdom for, at vi ikke skal blive overladt til vores egen styrke eller visdom (se Alma 38:11; 39:2; Helaman 4:13; 16:15).

På samme måde henviste profeten Jakob til »den ondes anslag« og sagde, at når mennesker er »lærde,« hvilket vil sige, at de har erhvervet sig kundskab, »tror de, at de er vise,« hvilket vil sige, at de tror, de har evnen til at anvende deres kundskab klogt. Mennesker, som på den måde tror, at de er vise, »lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv«. I det tilfælde, sagde profeten, at »deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå. Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd« (2 Nephi 9:28-29).

FORVANSKET TRO

En usædvanlig stor tro på Gud, hvilket i sig selv er en ægte åndelig gave og styrke, kan forvanskes i en sådan grad, at den bliver en hæmsko for ens verdslige uddannelse. Jeg har kendt mennesker, som med store begehjælp påbegyndte deres uddannelse, men som tiden gik holdt de op med at anvende den fornødne tid på deres studier. De mente, at de havde udviklet så stor tro, at hvis de blot passede deres kaldelse i Kirken,

så ville Herren velsigne dem med at fuldføre deres uddannelse. På den måde blev den stærke tro, som de mente at være i besiddelse af, deres uddannelsesmæssige undergang. Vi kunne sige til dem, som Herren sagde til Oliver Cowdery, da det ikke lykkedes for ham at oversætte:

»Du ved blev (ikke), som du havde begyndt ...

Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad ...

Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt« (L&P 9:5, 7-8; se også L&P 88:118).

Her råder Herren os til at være afbalancerede. Tro er af stor betydning, men troen skal ledsages af en personlig indsats, hvis vi skal opnå noget. Først da har vi gjort os fortjent til velsignelsen. Den rigtige måde at gøre det på er at læse, som om det hele afhang af os, og siden bede og udøve tro, som om det hele afhang af Herren.

OVERDREVEN TJENESTE

I KIRKEN

En lignende styrke, som kan forvanskes og føre til vores undergang, er et ønske om at udmærke sig i sin kaldelse i Kirken. Jeg mindes en studerende, som benyttede sit virke i

En hungren efter at lære er prisværdig, men kundskabens frugter kan gøre et menneske sårbart over for den synd, der hedder stolthed. Det samme gælder frugten af andre talenter og færdigheder, såsom inden for idræt eller kunst. Det er let for dem, der er lærde og dygtige, at glemme deres egne begrænsninger og totale afhængighed af Gud.

Kirken som en slags flugt fra sit krævede studium. Han brugte langt mere tid end det, som vi normalt vil mene er rimeligt at bruge på en kaldelse i Kirken. Ja, han tjente næsten i Kirken på fuld tid. Han meldte sig hele tiden frivilligt til enhver ekstraopgave og ydede en indsats, som i høj grad blev værdsat af Kirkens forskellige organisationer. På grund af denne forkerte anvendelse af sin tid, fuldførte han aldrig sine studier og kastede siden, fejlagtigt, skylden på den enorme arbejdsbyrde i Kirken. Hans styrke førte til hans undergang.

Jeg mindes også den bekymring, som præsident Harold B. Lee gav

udtryk for, mens jeg var præsident for BYU. Kort før templet i Provo blev indviet, udtrykte han sin bekymring for, at det nærliggende tempel ville få nogle studerende ved BYU til at gå i templet så tit, at det gik ud over deres studier. Han rådede mig til, sammen med stavspræsidenterne på BYU, at sørge for, at de studerende forstod, at selv noget så helligt og betydningsfuldt som tempeltjeneste skal udføres med visdom og orden, således at de studerende ikke forsømte deres studier, som jo burde være det, der optog det meste af deres tid, mens de uddannede sig.

ALTOPSLUGENDE FÆDRELANDSKÆRLIGHED

Fædrelandskærlighed er godt, men hvis den føres for vidt, kan den føre til åndelig undergang. Der findes borgere, hvis patriotisme er så voldsom og altopslugende, at den synes at overskygge alle andre forpligtelser, sågar over for familien og Kirken. Jeg vil gerne advare de patrioter, der deltager i eller støtter private hæere og på eget initiativ træffer forberedelser til væbnede konflikter. Deres overdrevene nidkærhed over for en bestemt side af patriotismen, bringer dem i fare for åndelig undergang,

fordi de isolerer sig fra Kirkens fællesskab og fra de borgerlige myndigheder, som vores 12. trosartikel erklærer, at vi er loyale imod.

MATERIALISTISK UAFHÆNGIGHED

En anden styrke, som kan føre til undergang, er uafhængighed. Vi har fået at vide, at vi skal være uafhængige og selvforsynende. Men fremgang på det område kan let føre til materialisme. Det sker ved at overdribe princippet om »at sørge for sig selv og sine« i en sådan grad, at man bliver grebet af trangen til at samle sig jordisk gods. Jeg tror, at den form for materialisme er en typisk mormon-svaghed. Et klassisk eksempel på, hvordan Satan kan lokke nogle til at føre en helt legal styrke så vidt, at den ender med at blive en hæmmende svaghed.

AT FØLGE PROFETEN HALVHJERTET

Et ønske om at følge en profet er bestemt en god og nyttig styrke, men selv det kan have sine farlige sider. Jeg har hørt om mere end én gruppe, som så indædt følger en afdød profets ord, at de har forkastet den levende profets lærdomme og vejledning. Satan har benyttet sig af den

form for fordærv lige siden genoprettelsens tidligste dage. I kan sikkert huske, at Joseph Smith gav de hellige besked om at samles i Kirtland i Ohio, og så i Missouri, og siden i Illinois. Hver eneste gang var der et antal af de hellige, som faldt fra og råbte »falden profet,« som undskyldning for at holde sig til tidligere udtalelser og forkaste den nye vejledning. Det samme skete efter profetens Joseph Smiths død, hvor nogle hellige holdt fast ved en eller anden udtalelse, som den afdøde profet var fremkommet med, og benyttede den som grundlag for at oprette eller tilslutte sig en ny gruppe, som forkastede de levende profeters vejledning.

Der er stor styrke i at følge profeten, men det skal gøres konsekvent og tidssvarende, for at det ikke skal føre til den åndelige undergang, som udspringer af at forkaste fortsat åbenbaring. Set i lyset af dette princip er den væsentligste forskel på en afdød og en levende profet, at de, som er døde, ikke længere er her til at modtage og forkynde Herrens seneste ord til sit folk. Og hvis de havde været det, ville der ikke være nogen uoverensstemmelser mellem profeternes budskaber.

En lignende forvanskning ser vi, når nogle mennesker udvælger et par bemærkninger fra en profets lær-

domme og benytter dem til at underbygge deres egne politiske hensigter eller andre personlige formål. På den måde ignorerer de de profetiske ord, som peger i modsat retning, eller sågar profetens eget eksempel. Jeg har korresponderet med medlemmer af Kirken, som har søgt at benytte sig af noget, som præsident Ezra Taft Benson efter sigende har sagt, som belæg for ikke at udfylde en selvangivelse eller betale skat.

Jeg har forsøgt at overbevise disse mennesker om, at deres fortolkning ikke er sådan, som præsident Benson mente, da alle, der har besiddet det hellige embede, såvel som alle andre generalautoriteter, trofast har indgivet selvangivelse og betalt den skat, som loven kræver. Guds tjener er underlagt Mesterens befaling om at følge ham og være eksempler for hjorden (se 1 Tim 4:12; 1 Pet 5:3). Vi bør fortolke deres ord i lyset af deres gerninger. Hvis vi fordrer en profets ord, så de passer ind i vores personlige program, hvad enten det måtte være politisk, økonomisk eller andet, så søger vi at manipulere med profeten, ikke at følge ham.

MISFORSTÅET KÆRLIGHED OG OVERBÆRENHED

Andre stærke sider, som kan udnyttes til at bringe os til fald, er kær-

lighedens og overbærenhedens gave. Det er helt klart store dyder. Kærlighed er en ypperlig egenskab, og overbærenhed er dens nære følgesvend. Kærlighed og overbærenhed er pluralistiske egenskaber – de omfatter alt andet – og det er deres styrke, men det er samtidig kilden til deres potentielle forvanskning. Kærlighed og overbærenhed er ufuldstændige, hvis de ikke ledsages af hensynet til sandheden og forpligtelsen over for den enighed, som Gud fordrer af sine tjenere.

Hvis kærlighed og overbærenhed overdrives ubehersket, kan det føre til ligegyldighed over for sandhed og retfærdighed og til modstand mod enigheden. Det, der frigør alle mennesker fra død og synd, er ikke kun kærlighed, men kærlighed ledsaget af sandhed. »I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8:32). Og det, der viser, om vi hører Herren til, er ikke kun kærlighed og overbærenhed, men enighed. Den opstandne Herre sagde: »Dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27). For virkelig at følge Herrens eksempel i kærlighed, må vi huske han udtalelse om, at »den, jeg elsker, tugter jeg også« (L&P 95:1). Og vi bør huske på, at han tugter os »så (vi) må blive et« (L&P 61:8).

SÅDAN UNGÅR DU AT DINE

STÆRKE SIDER FØRER

TIL UNDERGANG

Afslutningsvis må jeg advare mig selv og mine læsere om, at selve denne tales budskab kunne føre til den samme undergang, som den advarer imod. Tanken om, at vores stærke sider kan blive til svagheder, kunne forstås derhen, at vi bør være »mådeholdne i alt«. Men Frelseren har sagt, at hvis vi er »lunkne,« vil han »udspe (os) af (sin) mund« (Åb 3:16). Mådeholdenhed i alt er ikke en dyd, for det ville retfærdiggøre en mådeholdenhed i vores hengivenhed over for Herren. Det er ikke mådeholdenhed, men ligegyldighed. Den form for mådeholdenhed er i modstrid med den guddommelige befaling om at tjene af hele vores »hjerter, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2), at søge »alvorligt efter evighedens skatte« (L&P 68:31) og at være »tapre i Jesu vidnesbyrd« (L&P 76:79). Mådeholdenhed er ikke løsningen.

Hvordan undgår vi så, at vores stærke sider fører til vores undergang? Den egenskab, som vi bør udvikle, er ydmyghed. Ydmyghed er vores store beskytter. Ydmyghed er den sikre kur mod stolthed. Ydmyghed er katalysator for enhver tilegnelse af kundskab, i særdeleshed i åndelige anliggender. Gennem pro-

feten Moroni gav Herren os denne storslåede indsigt i ydmyghedens betydning: »Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Vi kunne også sige, at hvis mænd og kvinder ydmyger sig for Gud, vil han hjælpe dem med at undgå, at deres stærke sider bliver til svagheder, som den onde kan udnytte til at knuse dem.

Hvis vi er sagtomme og ydmyge nok til at modtage vejledning, så kan og vil Herren lede os gennem vores forældres, læreres og leders vejledning. Den stolte hører kun mængdens råben, men det menneske, der, som kong Benjamin sagde, »bliver som et barn, underdanig, sagtom (og) ydmyg« (Mosiah 3:19), kan høre og følge den stille, sagte røst, ved hvilken vor Fader i himlen leder de af hans børn, som er lydholdere.

De, der hengiver sig til selvros på grund af en formodet styrke, har mistet ydmyghedens beskyttelse og er sårbare overfor Satans forsøg på at anvende den styrke til at bringe dem til fald. Hvis vi derimod er ydmyge og lærevillige, lydige mod Guds befalinger, hans lederes råd og

hans Ånds tilskyndelser, kan vi blive vejledt i, hvordan vi skal benytte vores åndelige gaver, vores færdigheder og alle vore andre stærke sider i retfærdighed. Og vi kan få at vide, hvordan vi undgår Satans bestræbelser på at udnytte vores stærke sider til at føre os i undergang.

I alt dette bør vi ihukomme og stole på Herrens råd og løfte: »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette er sandt, ligesom jeg også vidner om vor Herre Jesus Kristus, hvis sonoffer

udvirkede opstandelsen og vil udvirke al retfærdighed. □

Fra en tale, som blev holdt ved en fireside for 18 stave på Brigham Young University den 7. juni 1992 i Provo i Utah.

Hvordan skal vi da undgå, at vores stærke sider fører til vores undergang? ... Ydmyghed er vores store beskytter ... Hvis vi er sagtomdige og ydmyge nok til at modtage vejledning, så kan og vil Herren lede os gennem vores forældres, læreres og lederes råd.

AT FINDE TID

Ronda Hinrichsen

Som mor til tre små børn har jeg ofte syntes, at det var svært at finde tid til personligt studium af skriften. Og somme tider, når børnene er urolige, har vores fælles familiestudium heller ikke været særlig givtigt.

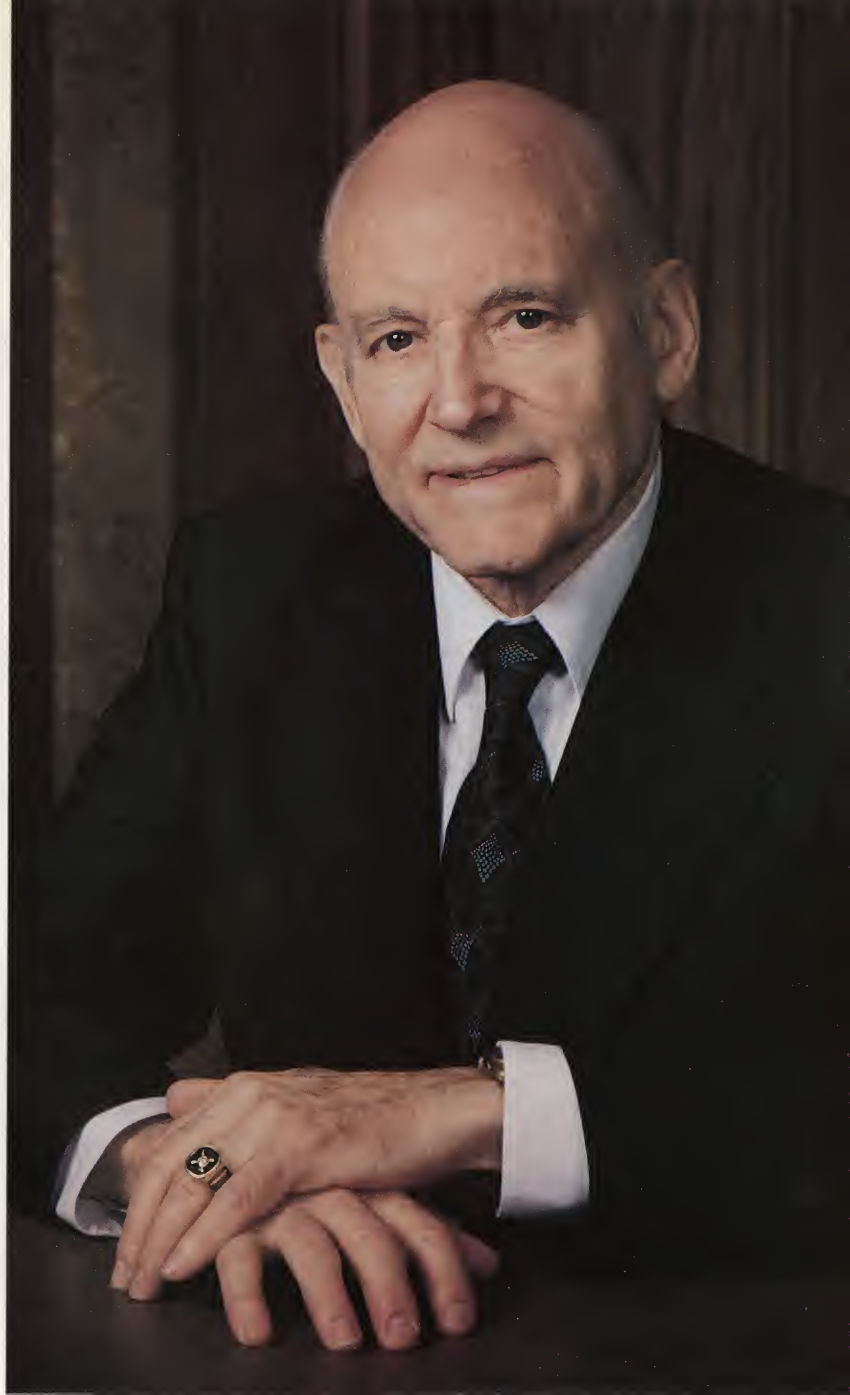
En søndag sad jeg så i fred og ro og overvejede disse problemer. Jeg modtog et stille svar. Hvis jeg ville studere mindst ét kapitel i skriften hver dag, så ville jeg kunne give min familie et overblik over det kapitel om aftenen.

Min metode er ganske enkel. Først gennemgår jeg kort kapitlet. Derefter fortæller jeg om mine følelser og indtryk af det. Og til sidst læser jeg en række citater og vers fra det, som jeg synes er vigtige.

Gennem mit studium har jeg fået en større forståelse af skrifterne. Min mand får noget ud af mit referat, selvom han leger med børnene imens, og jeg kan tale i et sprog, som småbørn forstår. Min familie har modtaget mange velsignelser gennem dette svar på min bøn. □

STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · MAJ 1995 · SÆRNUMMER

Præsident How

In Memoriam, 1907–1995

«Jeg opfordrer alle Kirkens medlemmer til i deres liv at vise stadig større opmærksomhed på vor Herre Jesu Kristi liv og eksempel, især på den kærlighed, det håb og den barmhjertighed, han viste. Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og være mere tilgivende» (Howard W. Hunter, 6. juni 1994).

Elizabeth S. VanDenBerghe

Præsident Howard W. Hunter var et eksempel for Kirken og for verden på »den kærlighed, det håb og den barmhjertighed«, Herren Jesus Kristus viste. Efter at have tjent i 9 måneder som den 14. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev han afløst fra sin jordiske tjenestegerning fredag den 3. marts 1995, 87 år gammel. Han døde kl. 8:35 i sin lejlighed en gadeblok øst for templet i Salt Lake City. Begravelseshøjtideligheden fandt sted onsdag den 8. marts ved middagstid i Tabernaklet på Tempelpladsen. Han blev begravet på Salt Lake City kirkegård.

Howard W. Hunter levede et bemærkelsesværdigt liv set med enhver standard. Men mens verden måske ærer ham for hans betydningsfulde lederstillinger, så vidste han selv, at virkelig storhed ikke ligger i verdens definition af succes, men i »at gøre de ting godt som Gud har bestemt til at være alle menneskers daglige lod ... de tusinder af små tjenestegerninger, opgaver og opofrelser, der består i at give eller miste sit liv for andre og for Herren.«¹

Selv om hans dybt rodfæstede beskedenhed hindrede ham i nogensinde at sammenligne det, levede præsident Hunter op til sin egen definition af storhed. Hans storhed fremstod i hans liv, når rampelyset ikke hvilede på ham, og når han traf vigtige valg om at arbejde hårdt, om at prøve igen efter nederlag, om at hjælpe sin næste samt om at tilrettelægge sit liv efter Frelserens.

Som præsident for Kirken bad han alle sidste dages hellige om at følge Herren Jesu Kristi eksempel og »se til templet som det store symbol på jeres medlemskab.«² Præsident Hunters liv og gerning var karakteriseret af hengivenhed, barmhjertighed og ydmyghed.

Howard W. Hunter havde selv som barn, herunder som femårig, en godmodig og dannet natur. Disse Kristuslignende kvaliteter blev mere og mere tydelige, efterhånden som han modnedes og blev apostel, til højre. Han søgte altid i ord, gerning og tanke at efterligne Mesteren.

ard W. Hunter

DELTAGERE I

GUDDOMMELIG NATUR

»Lad os studere hver eneste af Mesterens lærdomme og vie os selv mere fuldt ud til hans eksempel. Han har givet os 'alt, hvad der behøves til liv og gudsdyrkt.' Han har kaldet os til 'herlighed og styrke' og har 'skænket os sine store, dyrebare løfter, så [vi] ved dem kan ... få del i guddommelig natur' (2 Pet 1:3-4).

Jeg tror på disse 'store, dyrebare løfter,' og jeg opfordrer alle, der kan høre mig, til at opnå dem. Vi bør stræbe efter at 'få del i guddommelig natur.' Først da kan vi i sandhed håbe på 'fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende' (L&P 59:23)« (Stjernen, januar 1995, s. 7).

Howards forældre, herunder, lærte ham at arbejde hårdt og forstørre sine talenter - dyder som han og Claire gav videre til deres børn, Richard og John, til højre. Et af Howards talenter var musik. I fotografiet ovenfor står han i midten af det populære danseorkester, som han dannede, mens han gik i high school.

HÅRDT ARBEJDE OG TIDLIGE FORHINDRINGER

Howard blev født som søn af John William (Will) og Nellie Marie Rasmussen Hunter i Boise, Idaho, den 14. november 1907. Sammen med sin søster, Dorothy, voksede han op i et hyggeligt hjem med en god opdragelse - men i et hjem med ringe luksus. Hans far arbejdede som elektrofører i Boise Valley Traction Company. Hans mor tog forskellige jobs for at hjælpe med til at tilvejebringe det fornødne.

Som barn rensede Howard majs, plukkede bønner og æbler og slæbte tunge mælkejungere fra det lokale mejeri til sit hjem. Hans mange job som teenager omfattede at være caddie, servere i en isforretning, skrive annonce-tekster for et blad, arbejde som piccolo, hotelkarl samt gøre rent på et lokalt hotel. Det udviklede hans evne til at arbejde hårdt, som senere gjorde det muligt for ham at påtage sig utallige ansvar - både på sit arbejde og i Kirken.¹

Howards mor, Nellie, involverede sig selv og sine børn aktivt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i modsætning til hans far, Will, der ikke var tilknyttet nogen kirke. Af og til gik han med sin familie til kirke. En af Howards bedste minder fra barndommen var at køre hjem fra kirke i en sporvogn, mens hans far holdt ham i sine arme.

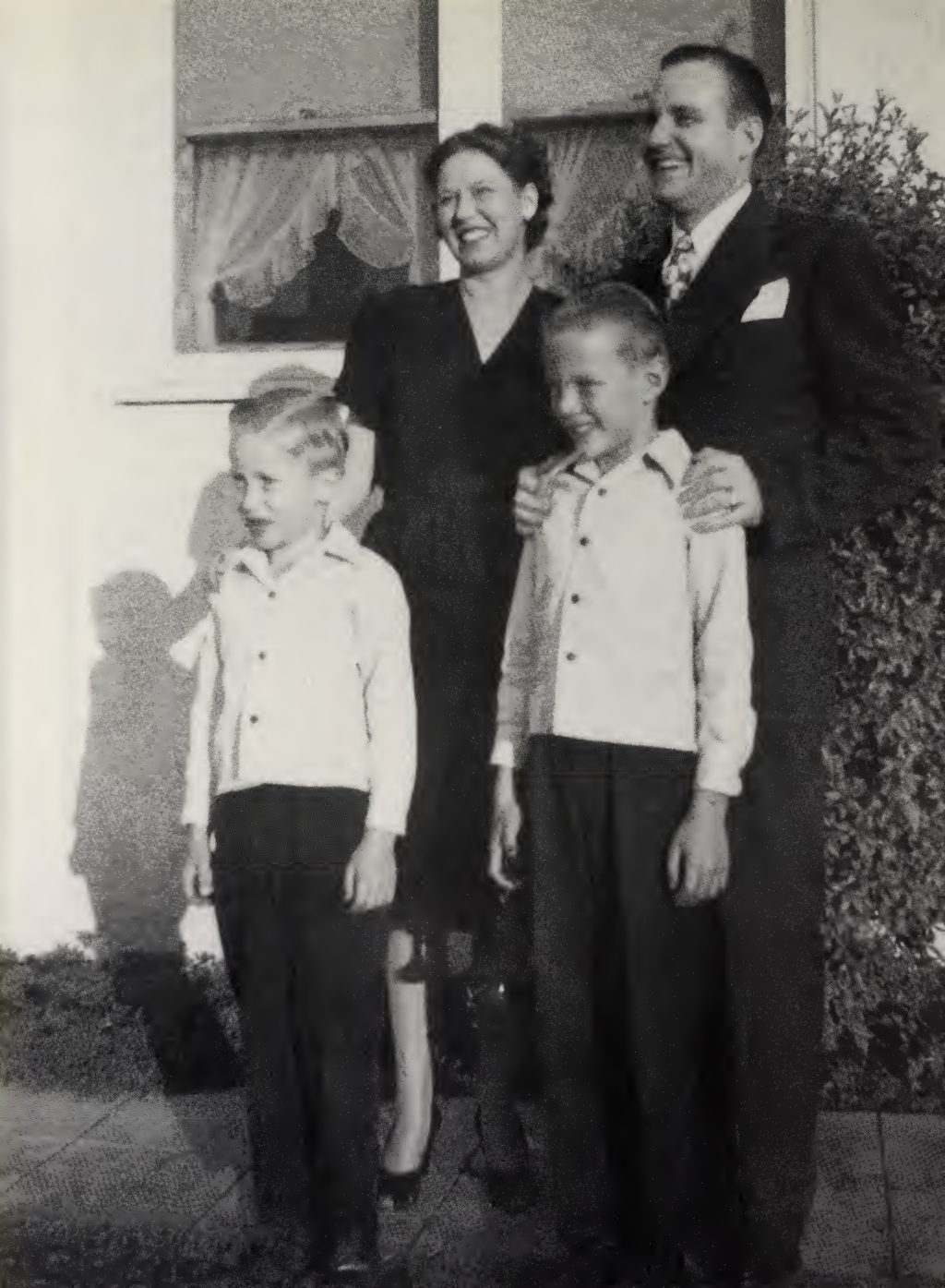
Men da det blev tid for Howard at blive døbt som otte-årig, forbød Will det. Han ønskede, at Howard og Dorothy skulle være ældre, før de besluttede sig. Denne forsinkelse var smertelig for Howard, da han fyldte 12 og ikke kunne blive diakon og dele nadveren om sammen med de andre drenge. Men Will gav senere efter for sin søns kraftige anmodninger. Den 3. april 1940 blev Howard, der var 12, og Dorothy, der var 10, døbt.

BEVAR OG BESKYT

FAMILIEN

»Kirken har ansvaret for - og myndigheden til - at bevare og beskytte familien som samfundets grundvold. Mønstrer for familielivet, indstiftet for verden blev grundlagt, kræver, at børn fra fødslen får og forsørges af en far og mor, som er mand og hustru og lovfærmeligt gift ... Et bekymret samfund begynder nu at forstå, at opløsningen af familien påfører verden de ulykker, som profeterne har forudsagt. Verdens rådslagninger og overvejelser vil kun lykkes, når de definerer familien, som Herren har åbenbaret, at den er« (Stjernen, januar 1995, s. 7).

Med større ansvar i livet satte Howard W. Hunter stadig større pris på den tid, han tilbragte med sin familie. Efter Johns mission tog han og Claire på en jordomrejse, herover, noget de gentog, da Richard afsluttede sin mission

Unge Howards gerning i Kirken begyndte umiddelbart efter dåben. Han hyggede optændingsbrænde og tændte op i kirken på de kolde søndagmorgener. Han sluttede sig også til det nye spejderprogram og blev den anden Eagle-spejder i Boise. Og da de hellige i Boise mødtes for at tale om bygningen af et tabernakel i 1923, var den 15 år gamle Howard Hunter den første, som lovede et bidrag: 25 dollars, et gevaldigt beløb, som han arbejdede hårdt for at tjene og for at kunne bidrage med.

Howards tjeneste gik også uden for wardets grænser. Han hjalp naboer med at levere mælk eller lave havearbejde. Det var en del af hans hverdag, ligesom han holdt øje med bortløbne dyr, der trængte til at blive fodret eller havde brug for førstehjælp. Dorothy Hunter husker sin ældre broder som sød og dannet selv som barn.

UDDANNELSE, MUSIK OG EVENTYR

Selv om Nellie og Will Hunter ikke havde fået meget uddannelse, så tilvejebragte de alligevel et intellektuelt berigende hjem for Howard og Dorothy. Begge børnene havde et godt slidt lånerkort til biblioteket, og Will tog dem ofte med på indbildte rejser til forskellige lande ved hjælp af familiens atlas og leksikon. Disse eventyr skabte hos Howard en længsel efter at rejse, som han aldrig synes at have slukket.

Howard, der var lettere farveblind, og som ikke var interesseret i organiseret sport, oplevede alligevel boglig og social fremgang i Boise High School i tyverne. Han dyrkede også en interesse for musik ved at gå alene til danseaftener for bedre at kunne lytte til orkestrene. Denne interesse for

SØSTRE, STÅ SAMMEN MED BRØDRENE

»Som vor Herre og Frelser så hen til kvinderne på hans tid efter en trostende hånd, et lyttende øre, et troende hjerte, et venligt blik, et opmuntrende ord og for loyalitet - selv i den time, hvor han oplevede ydmygelse, pine og død - forekommer det mig, at der findes et stort behov for at samle Kirkens kvinder i dag, for at I kan stå sammen med og tage Brødrenes parti for at standse den flodbølge af ondskab, som omgiver os, og for at være med til at fremme vor Frelsers værk«
(Stjernen, januar 1995, s. 98).

Til venstre, Præsident Hunter fokuserede ofte som apostel i løbet af 35 års rådgivning til de hellige på vigtigheden af familien. Ovenfor, Howards og Claires gensidige hengivenhed var fyldt af ømhed og trofasthed. Claire fulgte sin ægtemands ledelse, mens han fulgte hendes kloge råd. De stolede på hinanden, elskede hinanden og søgte at beskytte hinanden. Claire døde i 1983.

musik, som var begyndt som barn med klaver- og violinundervisning, voksede, da Howard vandt en marimba fra en musikforretning. Han lærte hurtigt sig selv at spille på den, derpå på trommer, saxofon, klarinet og senere på trompet. Han organiserede også et populært regionalt danseorkester, Hunter's Croonaders, i 1924.

Howard blev færdig på Boise High School den 3. juni 1926 og havde planer om at læse videre. Men den unge mand besluttede sig til et langt mere eksotisk eventyr, da Admiral Oriental Line inviterede Hunter's Croonaders til at sørge for musikken på et to måneders krydstogt på passagerskibet *SS President Jackson*. Howard begav sig så i januar 1927 ud på den første af mange rejser over hele verden. Howard ræsonnerede i retrospekt: »Denne uddannelse var det værd, som vi brugte.«

EN NY STAT

Da Howard vendte tilbage til Boise, blev han meget glad over erfare, at hans far var blevet døbt i hans fravær. Selv om hjemmet stadig trak, så fik Howards

eventyrtrang ham til at bevæge sig videre. Efter et mislykket forretningsforsøg, besluttede han sig til at besøge familie og venner i Los Angeles i Californien. Der begyndte han på en række job bl.a. at sortere citroner efter spidsens farve - en vanskelig opgave opdagede Howard for én, som var farveblind.

Til sidst tilbød Bank of Italy, der var Californiens største bank på det tidspunkt, ham et job, hvilket var et mål af stabilitet for Howard, og han deltog snart i bankundervisning om aftenen. Han blev også trommeslager i et lokalt dansorkester og omgikkes andre sidste dage hellige unge voksne i området. I 1928 flyttede han ind hos sine forældre og sin søster, der sammen med to millioner andre mennesker var flyttet til Californien i løbet af tyverne.

Denne flytning til sine forældres lejlighed fik stor betydning. Howards medlemsoptegnelse blev overført til Adams Ward, hvor han under indflydelse af en søndagsskolelærer begyndte at studere evangeliet for alvor. »Jeg tænker på denne periode af mit liv som den tid, hvor evangeliets sandheder begyndte at udfolde sig for mig«, skrev han senere.

I marts 1930 modtog Howard sin patriarkalske velsignelse. Howard fik at vide, at han var én, »som Herren havde kendt«, og at han var blevet ordineret til »at udføre et vigtigt arbejde på jorden.«

På dette tidspunkt gik Howard sammen med en ung kvinde, Clara May (Claire) Jeffs, som han havde mødt ved et bal i Kirken i 1928. I foråret 1931 var de blevet forelskede. På det tidspunkt havde Howard en god stilling i banken, og den store depression, som havde påvirket resten af USA, syntes at have overset dem. De besluttede sig til at gifte sig.

FORPLIGTELSE OG TILBAGEFALD

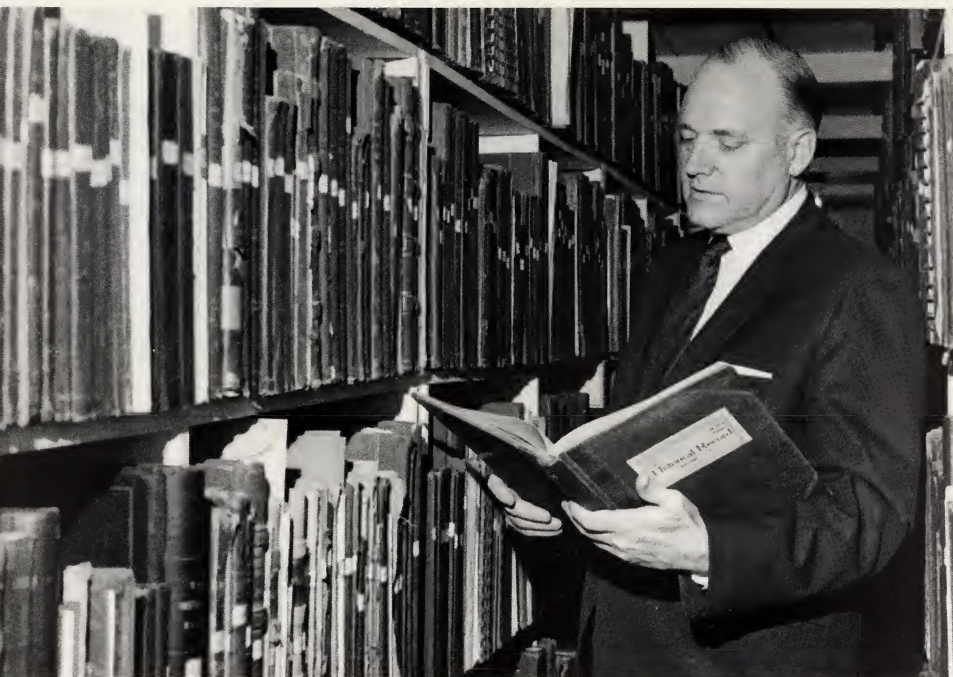
Beslutningen om at gifte sig fik Howard til at træffe nye beslutninger vedrørende evangeliet og familielivet. Da Howards biskop ved tempelanbefalingsinterviewet spurgte, om han ville være i stand til at underholde en hustru på den ringe indtægt, som hans tiendesedler antydede, blev Howard »pludselig ... bevidst overfor det alvorlige i ikke at betale fuld tiende.« Sammen med Claire besluttede han med sin karakteristiske beslutsomhed, at »vi ville efterleve denne lov i hele vores ægteskab, og at tiende kom først.« De besluttede sig også til at følge Brødrenes råd og holde sig fri af gæld.

Howard nåede før sit ægteskab frem til en anden vigtig konklusion: Hans musikalske karriere, selv om den i ringe grad var glamourøs og lukrativ, var i konflikt med det familieliv, som han forestillede sig for Claire og børnene.

VIRKELIG FORPLIGTELSE

»Evnens til at stå fast ved sine principper, til at leve retskaffent og i tro i henhold til det, man tror på, det er det, som betyder noget, og som gør forskellen mellem et bidrag og en forpligtelse. Denne hengivenhed over for sande principper - i vores eget liv, i vores hjem og familie og alle steder, hvor vi møder og påvirker andre mennesker - det er denne hengivenhed, som Gud i sidste ende kræver af os« (Stjernen, juli 1990, s. 55).

Ældste Hunter begyndte på sin fuldtidstjeneste i Kirken i 1959, da han blev kaldet som apostel. Han tilbragte 3 1/2 årti med at tilvejebringe en balance mellem sine ansvar i Kirken, herover, såsom Kirkens historiker og sin familie. På fotografiet til venstre ses han sammen med sine børnebørn Kathleen og Anne på forsiden af Kirkens blad i oktober 1964.

Derfor pakkede han den 6. juni 1931 sine instrumenter væk. Han spillede aldrig professionelt igen og tog fremover kun fremover sine instrumenter ud, når familien sang sammen.

Den 10. juni 1931 blev Howard og Claire gift for tid og evighed i templet i Salt Lake City. De nygifte oplevede næsten med det samme en række prøver. I januar 1932 blev den bank, hvor Howard arbejdede, tvunget til at lukke. Parret var heldigvis gældfri, så de blev med Howards ord »reddet fra sultedøden« gennem en række usle job, som omfattede at sælge sæbe fra dør til dør samt at bygge et stormfløb for 30 cents i timen. Da de til sidst ikke kunne klare sig selv længere, flyttede de ind hos Claires forældre i 1933, hvorefter Howard malede stålbroer for sin svigerfar og ofte camperede ude på jobbet sammen med Claire.

Howard fik til sidst et fast job hos Los Angeles amts oversvømmelseskontrolldistrikt i 1934. Jobbet omfattede jura, og han blev snart motiveret til at studere jura. Howard arbejdede fra 1935 til 1939 fuldtids om dagen og studerede jura på Southwestern University om aftenen, spiste sen aftensmad sammen med Claire og studerede derefter til efter midnat. Han bestod med

cum laude i 1939, som nummer tre i sin klasse, og blev derefter advokat i Californien senere samme år.

Midt mellem vanskelighederne med at studere og arbejde fuldtids kom samtidigt en yderligere udfordring i form af børn. Howard William jun (Billy) blev født i 1934, John Jacob i 1936 og Richard Allen i 1938. Det var år fyldt med glæde og resultater for Howard og Claire. Men det var også år med sorg. Da lille Billy var 6 måneder gammel og på det tidspunkt deres eneste barn, blev han syg og døde efter en operation, hvor lægerne havde forsøgt at standse en indre blødning. Howard mindedes, hvordan han og Claire var »lammet af sorg og knust.«

HÅNDEN PÅ PLOVEN

Tidligt i løbet af 1940 startede Howard, efter at være blevet godkendt som advokat i Californien, en blomstrende advokatvirksomhed. I august samme år kom der en forbløffende overraskelse. Alhambra Ward blev delt, og Howard blev 32 år gammel kaldet til at være biskop i det nydannede El Sereno Ward. Howard husker den fuldkomne overraskelse denne kaldelse var for ham: »Jeg havde altid tænkt på en biskop som en ældre mand.«

Biskop Hunter viste sig at være en kærlig, men fast leder. Da biskop Hunter en søndag så nogle unge mennesker smutte hen til den nærmeste kiosk efter at have delt nadveren om, forlod han forhøjningen, gik hen til forretningen og sagde til de flove drenge ved disken: »Brødre, når I er færdige med jeres malt, fortsætter vi med mødet.«

Fire år efter biskop Hunters afløsning i 1946, blev han kaldet som præsident for Pasadena Stav. I de næste 9 1/2 år opmuntrede han stavnens medlemmer til talrige arbejdsprojekter for at skaffe midler til at bygge et nyt stavscenter og til i 1951 at begynde at bygge templet i Los Angeles.

Præsident Hunter rejste ofte vidt omkring i sin tjeneste for Kirken. Ovenover, til venstre, i oktober 1979 modtager han som apostel Jerusalems bymedalje af sin ven Jerusalems borgmester, Teddy Kallek ved indvielsen af Orson Hyde Mindepark på Oliebjerget. Med ham er Kirkens præsident Spencer W. Kimball (længst til højre) og den senere præsident Ezra Taft Benson (nummer to fra højre). Ovenover, til højre, Ældste David B. Haight fra De Tolvs Kvorum hilser i oktober 1987 på sin fungerende kvorumspræsident ved generalkonferencen.

VORES TJENESTES

PROBÉRSTEN

Jeg tror, at Herren har lavet en probérsten til hver af os, en ydre målestok for det indre følgeskab, som afmærker vores trofasthed og vilje til at overleve den ild, der vil komme ...

Jesu sagde ved en [en] lejlighed: 'Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig' (Matt 25:40). Han vil måle vores hengivenhed til ham ved hvordan vi elsker og tjener vore medmennesker. Hvilket mærke afsætter vi på Herrens probérsten? Er vi virkelig en god næste? ...

... Vi skal huske, at selv om vi selv vælger vore egne venner, så har Gud skabt vores næste - overalt.

Kærlighed bør ikke kende nogen grænser; vi bør ikke have en snæver loyalitet» (Stjernen, januar 1987, s. 27-28).

Præsident Hunter blev ordineret og indsat som den 14. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 5. juni 1994. Den næste dag mødte han pressen sammen med sine rådgivere, præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver, og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver, ovenfor. Præsident Hunter opmuntrede i sin udtalelse medlemmerne til at være mere Kristuslignende og mere tempelværdige.

Præsident Hunter tjente ligeledes i sin tid som stavspræsident som formand for det regionale råd af stavspræsidenter i det sydlige Californien, opmuntrede til familieaften for stavens medlemmer, 15 år før det blev et formelt kirkeprogram, og var pioner for tidlig morgen seminar-programmet i det sydlige Californien.

SØNNER, REJSER OG FORRETNING

Howard havde, selv om han havde travlt med sine kaldelser i ward og stav, stadig tid til sine drenge. John og Richard elskede især høre historier om deres fars krydstogt til Orienten og at bygge modeltog sammen med deres pertentlige far, som af og til tog dem med til jernbaneterrænet for finde nye ideer til sporlægning. Familien holdt også af at gå til koncerter i Hollywood Bowl og af at lytte til Howards imponerende samling af klassiske plader.

De fik også gavn af hans ønske om at vise dem verden på en måde, som hans egen far ikke kunne. Da deres sønner var færdige med deres mission (begge tjente i Australien) tog Howard og Claire dem med på en rejse jorden rundt.

Howard holdt ligeledes tæt kontakt med sine forældre. Will og Nellie gav til gengæld deres søn sit livs fødselsdagsgave, da Howard fyldte 46 år under en stavstur til templet i Arizona i 1953. Mens Howard talte til stavens

STJERNEN

BØRNSTJERNEN

144. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE · MAJ 1995

PHOTO: RICHARD M. ROONEY

Clare, til højre, sammen med familiens hund, Wags. Fra oven og nedefter: På besøg på brandstationen; med sin far, der er brandmand; portræt af familien Magee; foran huset; ved at lave bananmadder.

CLARE MAGEE

FRA PORTADOWN I NORDIRLAND

Richard M. Romney

Clare Magee har mange venner. En af hendes bedste venner er hendes mor, Sue. De nyder at hjælpes ad i køkkenet, hvor de ofte laver en af Clares yndlingsnacks – bananmadder.

Hun er også rigtig gode venner med sine storesøstre, Sara og Emma, som hjælper hende med at gøre sig parat til danseopvisninger. Clare (11) har danset, siden hun var fire år gammel. Hendes danselærer, Sharon Moore, er også en af Clares gode venner.

En anden af Clares bedste venner er hendes far, William. Han er brandmand, og hun elsker at tage med ham ned på brandstationen, som ligger på samme gade som deres hjem, for at kigge på de store brandbiler. »Brandmændene lader far og mig klatre op i brandbilerne. De siger slet ikke noget!«

Hun og hendes far går ofte tur med deres hund, Wags. Wags er også en af hendes bedste venner. »Vi redede ham fra at blive aflivet. Han var blevet forladt, da han var en 12 uger gammel hvalp. Han har logret, lige siden vi så ham første gang. Det er derfor, han hedder Wags (Logre).«

Familien Magee kan li' at gå ud og bowle sammen, at gå i biografen, at tage på stranden om sommeren og tage på campingferie. »Det er så dejligt at være sammen med sin familie, fordi de er ens evige venner,« siger Clare. Hendes far er biskop i Portadown Ward i Belfast Stav i Nordirland. Hendes forældre har fortalt hende meget om andre venner, som for eksempel profeten Joseph Smith og vores nulevende profet, Howard W. Hunter. Hun har hørt om de store helte

og heltinder fra skriften, og hvad der er allervigtigst, hun har hørt om Frelseren, Jesus Kristus, og om vor himmelske Fader. »Jeg ved, jeg kan stole på vor himmelske Fader og Jesus. Jeg ved, at mine bønner bliver hørt.«

Clare holder også af Primary, hvor hun var meget glad for at høre om templerne. »Kirken er ved at bygge et nyt tempel nær Preston i England, og jeg ved, at jeg en dag skal derover.«

Familien Magee bor på en trafikkeret gade i et huset, der ligger lige ved siden af et apotek. »Vores naboer og venner har accepteret os som mormonfamilie,« siger hendes far. »De er venlige over for os, og vi bestræber os på at være venlige over for dem.«

Clare vinder nye venner overalt. Hun har venner, som hun har truffet til spejder. Hun har venner, som hun har truffet til svømning eller hockey. Og hun har venner, som hun traf, da hun var med i et pantomimestykke i medborgerhuset. Hendes mor var med til at lave kostumer til alle de medvirkende.

Da hendes mor hørte, at nogle af de medvirkende havde spørgsmål om Kirken, inviterede hun dem med hen i kirken. Mens de blev vist rundt, lagde nogle af børnene og deres mødre mærke til nogle billeder af Frelseren, og de fik at vide, hvor inderligt de sidste dages hellige elsker Herren. »Nogle af dem anede ikke, at sidste dages hellige var kristne,« forklarer Clares mor. »Nu ved de, at det er vi.«

Har Clare en hemmelighed, som hjælper hende til at vinde så mange venner?

»Jeg husker bare på, at vi alle er børn af den samme Gud,« siger hun. »Derfor er vi alle brødre og søstre.«
Og det er jo egentlig ikke en hemmelighed. □

ÆLDSTE CARLOS H. AMADO

Melvin Leavitt har interviewet ældste Carlos H. Amado fra De Halvfjersds.

Jeg voksede op i Guatemala City i Guatemala sammen med syv brødre og syv søstre. Det var ikke let at forsørge så stor en familie, så min far måtte have to eller tre jobs på samme tid. Men mine forældre var lykkelige mennesker, som ved deres eksempel lærte os at være lykkelige og glæde os over livet.

De lærte os, at Herren vil velsigne os med livets fornødenheder, hvis vi selv vil gøre en indsats. De lærte os også, at skønt vi havde brug for mad at spise og tøj at tage på, så betød det ikke noget, om vi havde et eller to sæt tøj. Et var nok. Og lærte at dele alt det, som kunne deles.

Jeg begyndte at deltage i sidste dages hellige møder, da jeg var 10 år gammel. Min familie undersøgte Kirken i ni måneder, og jeg blev døbt, da jeg var 11. Jeg nød at komme i Primary. Der var der kun en gren i hele byen, og Primary blev holdt om lørdagen. Vi måtte gå fem kilometer for at komme til Primary hver lørdag.

Min primarylærerinde sagde engang til mig: »En dag vil du blive le-

der i Kirken.« Jeg smilede og tænkte: »Det siger hun bare for at få mig til at være stille.« Men da jeg blev stavs-præsident, var min lærerinde den første, som kom for at blive interviewet, fordi hun skulle have fornyet sin tempelanbefaling. Det var en åndelig oplevelse, som vi begge nød.

Da jeg modtog Det Aronske Præstedømme, fyldtes jeg med stor respekt for det. Jeg mente, at jeg var betydningsfuld i Herrens øjne. Faktisk blev min ordination til diakon et vendepunkt i mit liv, for lige siden da har jeg, når jeg følte mig fristet til at gøre noget forkert, tænkt: »Jeg er en af Herrens præster. Han forventer at jeg gør mit bedste.«

I gymnasiet var jeg den eneste, som var medlem af Kirken, og nogle af de andre elever gjorde nar af mine standarder og forsøgte at få mig til at gå på kompromis med dem. Jeg spillede på skolens fodboldhold. Mine holdkammerater bandede ofte, men de affandt sig med, at jeg talte sådan, som Kirken lærer os, at vi skal. Og når der opstod uoverensstemmelser i

løbet af spillet, vidste de, at jeg ville optræde som fredsstifter. De fristede mig med spiritus, med umoral og andre fristelser. Men da de opdagede, at jeg tog mine standarder alvorligt, respekterede de mig.

Det er ikke altid let at træffe de rette valg. Det var svært for min mor og far at forsørge deres store familie, så de af os, som var gamle nok, måtte hjælpe til. Da jeg var 18 år, trængte jeg til et par nye bukser, men da jeg havde delt min løn med familie, havde jeg kun lige penge nok til at betale min tiende. Jeg følte mig fristet til at bruge tiendepengene til at købe bukser, men jeg betalte min tiende, og den følgende uge fik jeg et ekstrajob, som gav mig råd til at købe bukserne.

Man er selvfølgelig ikke garanteret et problemfrit liv, fordi man træffer de rette valg. For eksempel havde jeg meget svært ved at forstå matematik. Da jeg var dumpet to eller tre gange til den samme prøve, havde jeg mest lyst til at gå ud af skolen. Men i stedet lærte jeg at ar-

Eldste Carlos H. Amado, til venstre, som medlem af De Halvfjerds Kvorum; som fire-årig (forreste række, nummer et fra venstre); som syv-årig; og sammen med søster Amado, nedenfor. (Fotos udlånt af familien Amado).

bejde hårdt og fik den karakter, jeg skulle bruge for at bestå. Nogle unge mennesker klarer sig godt i skolen. De finder let frem til svarene og har en fordel fremfor os andre, men hvis de ikke lærer at arbejde, risikerer de, selv med deres gode intelligens, at klare sig dårligt i livet. En svaghed kan blive til en stor velsignelse, når vi overvinder den.

Da jeg var yngre, lagde jeg mærke til, at de fleste af os er utilfredse med os selv. Vi vil gerne være højere (eller mindre), tyndere (eller tykkere). Vi vil være klogere og rigere. Vi vil gerne se bedre ud. Vi ser misundeligt på andre, som synes at have større gaver og færre sorger. Jeg tror, vi skal lære at tackle vores egne udfordringer og ikke være misundelige på dem, der synes at have det lettere.

Er du klar over, at den gave, som du længes efter, måske er en prøvelse for en anden? Hver af os modtager gaver og prøvelser, som er tilpasset vores be-

hov. Og vi bør ikke sammenligne os med andre. Du er den, du er, og det skal du altid være. Vor himmelske Fader vil hjælpe dig til at blive så god, som du kan blive.

Fordi vi er Guds børn, kan vi overvinde alle problemer. Det vil nok ikke ske hurtigt eller let, men med hans hjælp, og når han vil, kan vi klare det. □

FIKTION

FOR GAMM

Heather Klassen
ILLUSTRERET AF MARK BUEHNER

Min far er ældre end alle mine venners fædre. Han er for gammel til alting.

Sidste sommer lavede Jørgens far en tredobbelt saltomortale fra den høje vippe. Alle klappede. Jeg spurgte far, om han også kunne gøre det.

Han lo. »Jeg ville aldrig overleve sådan et fald, Søren. Lad os hoppe ned i svømmebassinet, så skal jeg lære dig at svømme rygsvømning.«

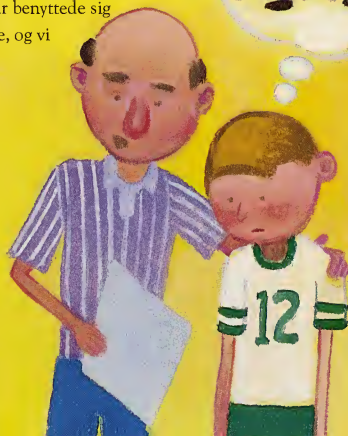
Og så lærte jeg at svømme rygsvømning, men der var ingen, der klappede.

I efteråret begyndte jeg at spille fodbold. Mogens' far var træner. Han løb frem og tilbage på banen sammen med os i flere timer, mens han dirigerede spillet og viste os, hvordan man skal sparke til bolden. Min far sad ude på tilskuerbænken.

»Far kan du ikke være hjælpetræner eller sådan noget?« spurgte jeg.

»Jeg har ikke energi til at løbe rundt så længe, Søren. Men jeg har tænkt på et par nye strategier, som jeg vil lærer jeres træner.«

Mogens' far benyttede sig af strategierne, og vi

EL TIL DEN HØJE VIPPE

vandt de fleste af vores kampe. Da sæsonen var forbi, fik Mogens' far en stor pokal. Min far kiggede bare på og klappede.

I vinter var min klasse ude at stå på ski. Alle fædre var med, og de fór ned af de stejleste løjper. Alle, undtagen min far. Han holdt sig til den lille bakke.

»I min alder skal man passe på med at brække benene,« sagde far, da jeg tryglede ham om at prøve en stejlere bakke. Og i stedet for selv at stå på ski hele tiden, lærte han nogle af begynderne at holde sig oprejst på deres ski.

Da skoleåret var forbi, havde vores forældre et præsentationsprogram. De fleste af forældrene tog fri fra arbejde for at komme og fortælle os, hvad de lavede. Min far

er pensioneret, så jeg regnede ikke med, at han havde noget at fortælle.

Jeg sad ved siden af Jens. Jeg kunne ikke se hans far oppe på scenen. »Hvor er din far?« spurgte jeg.

»Han kunne ikke komme. Han er altid på forretningsrejse. Han er tit væk.« Jens var ret ked af det.

»Min far er altid hjemme.«

»Du er heldig.«

En for en rejste forældrene sig og fortalte om deres jobs. Nogle af dem havde meget spændende jobs. En var pilot, og en anden var Falck-redder. En far underviste i faldskærmsudspring. Da faldskærmslæreren var færdig, blev det fars tur. *Hvad vil han dog tale om?* tænkte jeg.

»Mit job er min søn Søren,« begyndte han. »Jeg holder af at lære ham forskellige ting og deltage i hans aktiviteter. Jeg håber, at jeg altid vil kunne hjælpe ham, når han har brug for det. Han synes ikke, at jeg laver noget, som er spændende. Men jeg kan ikke forestille mig, at der er noget, som er mere spændende end at være sammen med ham.«

Jeg blev helt lamslået. Selv da alle andre rejste sig og klappede af ham, sad jeg helt lamslået.

Da programmet var forbi, løb jeg hen for at finde far. Jeg fortalte ham, at jeg forstod, hvad han havde sagt. Og at jeg var glad for, at han ikke var for gammel til at være min far. □

JEG TROR PÅ, AT MAN SKAL VÆRE ÆRLIG

Karen Lofgreen

»Sådan skal også de mange blive retfærdige ved én enestes lydighed« (Rom 5:19).

At være lydig vil sige, at man træffer de rette valg. Når man er lydig, bliver man velsignet. Kan du huske engang, hvor du blev velsignet, fordi du adlød et bud, en lov eller dine forældre?

Præsident Howard W. Hunter vidste, at det var vigtigt at adlyde sine forældre. Han lærte også, at det er vigtigt at adlyde vor himmelske Faders befalinger. Han førte en dagbog, hvori han skrev om sine oplevelser og om det, han lærte, når han var lydig mod sine forældre.

Da præsident Hunter var barn, bad hans forældre ham for eksempel om at være med til at gøre haven pæn hvert forår. I løbet af sommeren og efteråret samlede han frugter og grøntsager og hjalp sin mor med at sylte eller gemme dem i krukker, så de kunne spise dem i de måneder, hvor der ikke var frugt og grønt at få.

Hans mor lærte ham at bede, og han fik et vidnesbyrd, mens han var lille. Han sagde: »Min mor havde lært mig at bede og takke vor himmelske Fader for alt det, som jeg holdt af. Jeg takkede ham ofte for jordens skønhed. Jeg takkede ham også for de dejlige stunder, jeg havde ude på ranchen, nede ved floden eller sammen med spejderne. Jeg lærte også at bede ham om de ting, jeg havde brug for eller gerne ville have.«

Da han var otte år gammel, ville han gerne døbes. Hans far, som ikke var medlem af Kirken, mente, at han skulle være ældre, før han besluttede sig for at blive medlem af en kirke. Selvom Howard vidste, at vor himmelske Fader gerne ville have, at han blev medlem af Kirken, så vidste han også, at det var vigtigt at gøre, som hans far sagde. Han ærede sin far ved at vente på hans tilladelse. Howard blev døbt fem måneder efter sin tolvårs fødselsdag.

Da han var teenager, mødtes de hellige i Boise i Idaho med Kirkens ledere for at drøfte opførelsen af et nyt tabernakel. Medlemmerne i Boise blev bedt om at yde bidrag til opførelsen af tabernaklet, og Howard var den første, der rakte hånden op. Han lovede at give 25 dollar. Det var mange penge for en teenager dengang. »Jeg arbejdede og sparede penge sammen, indtil jeg kunne betale det lovede beløb,« mindes han.

Instrukser:

Billeder af præsident Hunter på side 9, viser nogle af de ting, som han gjorde for at udvise lydighed. Skriv de ord, der mangler under hvert billede. Bagefter kan du tegne det, du gør for at være lydig. Farvelæg så tegningerne.

Forslag til fællestid

1. Lav en kalender til hvert barn. Lad de større børn skrive månedernes navne og ugedagene på (lærerne kan hjælpe de mindre børn). Lad hvert barn dekorere sin egen kalender og motivér dem til at hænge dem op derhjemme. Hver aften kan de så skrive eller tegne, hvad de gjorde for at være lydige den dag (som fx »jeg stoppede, da der var rødt lys,« »jeg bad mine bøtter« eller »jeg hjalp min mor«). Lad dem tage den udfyldte kalender med i Primary den sidste søndag i måneden og vise dem frem.
2. Lad børnene nævne nogle sange, som kan hjælpe dem med at lære noget om lydighed. Syng sangene og drøft hvilke former for lydighed, der omtales i sangene. Brug »Jeg takker dig, Fader,« »Dåb« og »Når min moder kalder« (Børnenes Sangbog).
3. Lad børnene tegne tegninger, som illustrerer de følgende ord. De kan sætte dem ind i »Min Bog Om Trosartiklerne« (se Fællestid, Børnestejernen, februar 1995, side 13): Lydighed – når vi er villige til at træffe det rette valg; Lov – en regel, som vi skal være lydige mod. □

President Hunter viste lydighed ved ...

ILLUSTRERET AF JERRY HANSTON

at hjælpe sin _____

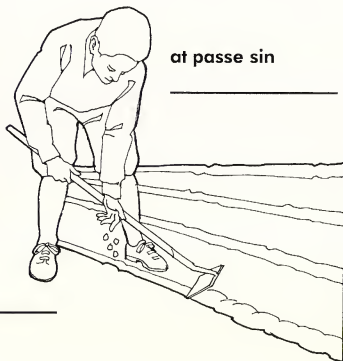
at føre sin _____

at ære sin _____

at bede sine _____

at passe sin _____

at være _____

at give _____

at blive vores _____

HVEDEN OG UKRUDTET

Corliss Clayton

Jesús brugte af og til lignelser, når han underviste. Lignelser er korte historier, som ved hjælp af dagligdags ting forklarer et evangelisk princip.

En lignelse, som Jesus brugte, mens han var i Galilæa, handlede om hvede og ukrudt (rajræs, i den gamle Bibeludgave). Jesus sagde, at en mand, som ejede en mark, havde sået hvede på den. Mens han sov, kom der nogen og såede ukrudt, som lignede hveden, når det voksede op. Alle frøene begyndte at vokse, og både hveden og ukrudtet spirede op gennem jorden.

En markarbejder opdagede ukrudtet, som voksede mellem hveden. Han spurgte markens ejer: »Såede du ikke god sæd i din mark? Hvor kommer da ukrudtet fra?« (Matt 13:27).

Markens ejer sagde, at en fjende måtte have sået ukrudtet. Da markarbejderen spurgte, om ukrudtet skulle trækkes op og brændes, sagde markens ejer nej. Hvis man trak ukrudtet op, forklarede han, ville meget af hveden også blive ødelagt, fordi de voksede side om side.

Derfor fik hveden og ukrudtet lov til at vokse op side om side lige indtil høsten. Da gav markens ejer høst-

folkene besked på, at de først skulle indsamle hveden og lagre den. Og når det var gjort, skulle de samle ukrudtet sammen og brænde det.

Da Jesu disciple blev alene med ham, bad de ham om at forklare lignelsen.

Jesus sagde, at den, der såede den gode sæd, var ham selv og apostlene. Mar-

ken repræsenterede verden. Den gode sæd var hans retfærdige disciple og ukrudtet var dem, der følger Satan. Satan var den, der såede ukrudtet. Høsten var et billede på verdens ende, og høstfolkene var englene. Lige nu får både gode og onde mennesker lov til at »vokse op« sammen. Men ved verdens ende, vil englene udskille de retfærdige fra de uretfærdige. De uretfærdige – de, der har valgt at bryde budene – vil blive straffet. Men de retfærdige – de, der har valgt at holde budene – vil »skinne som solen i deres faders rige« (Matt 13:43).

Da vi kom her til jorden, fik vi frihed til at vælge mellem godt og ondt. Vi kan selv vælge, om vi vil være som hveden eller ukrudtet.

(Se Matt 13:24-30, 36-43; L&P 86:1-2, 4-7).

SE PÅ MIG

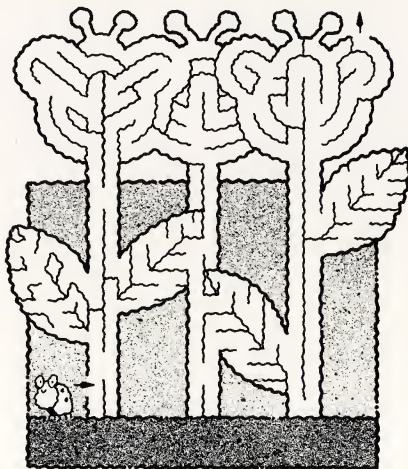
Roberta L. Fairall

Træk en streg fra prik til prik og se hele min tunge krop!

FORÅRSBLOMSTER

Susan Curtis

Hjælp billen med at finde vej til toppen af den tredje blomst uden at krydse nogle streger.

JOSEF OG HANS
BRØDRE

Shauna Mooney Kawasaki

Læs om Josefs gensyn med sin familie i 1 Mosebog 42, 45 og 47. Slå en ring om de udtalelser, som er sande, og kryds dem ud, som er forkerte. Hvis du har gjort det rigtigt, får de tre krydser eller tre boller på stribe.

Ti af Josefs brødre tog til Egypten for at købe hvede.	Josefs brødre vidste ikke, hvem han var, da de traf ham i Egypten.	Josef blev vred på sine brødre, fordi de havde solgt ham som slave.
Josef sagde til brødrene, at de skulle skamme sig over det, de havde gjort mod ham.	Josef sagde, at det var godt, han var blevet solgt som slave i Egypten, fordi han der frelste liv.	Josef ville ikke have, at brødrene skulle fortælle deres far, at han var i live.
Josefs brødre var færehyrder.	Faraos ville ikke lade Josefs familie slå sig ned i Egypten.	Israellitterne blev hurtigt et talrigt folk.

FIKTION

Troens svar til Andrea

Ruth Liljenquist

»Hvad min kirke tror på?« stammede Andrea.

»Ja,« sagde Jane. »I må da tro på et eller andet. Måske noget, der er helt anderledes.«

»Tjah, øh ... vi tror på Gud og ... og ...«

»Det kunne jeg jo nok regne ud. De fleste kirker tror på Gud,« sagde Jane. »Men hvad tror I på, som gør jeres kirke anderledes end andre kirker?«

Andrea kunne mærke, at hun blev rød i hovedet.
Hvad skal jeg sige? tænkte hun.

Lige i det øjeblik råbte Janes mor: »Andrea, din mor har lige ringet. Du skal skynde dig hjem.«

»Åh, ja, det havde jeg helt glemt! Jeg har lovet at passe min lillebror! Undskyld, Jane, men jeg må smutte nu. Vi ses i morgen.«

Da hun sagde tak til Janes mor og skyndte sig hjem, tænkte hun på Janes spørgsmål, og hun skammede sig over, at hun ikke vidste, hvad hun skulle sige. *Jeg har været medlem af Kirken hele mit liv. Jeg burde vide, hvad Kirken tror på.*

Da skolen var forbi næste dag, rejste Andrea sig hurtigt og fór ud af døren. *Hvis jeg skynder mig, kan Jane ikke nå at indhente mig og spørge mig igen*, tænkte hun. Men hun var ikke hurtig nok.

»Vent på mig, Andrea,« råbte Jane ned ad gangen til hende. »Jeg skal lige hente en biblioteksbog.«

Mens de gik hjemad, holdt Andrea hovedet bøjet og stirrede ned på fortovet, som om hun var bange for, at det skulle springe op i ansigtet på hende. Hun nøjedes med at nikke eller ryste på hovedet, når Jane sagde noget. Til sidst bøjede Jane sig ned og så hende i øjnene. »Er der noget i vejen?«

»Nej, nej. Jeg har bare ikke lyst til at snakke. Nå, men der har vi jo også dit hus. Vi ses i morgen eftermiddag. Du kommer vel stadig over og bager småkager, ikke?«

»Jo, selvfølgelig. Jeg glæder mig til at prøve din opskrift!«

Andrea hørte knap efter, hvad Jane svarede. *Hvad tror sidste dages hellige egentlig på?* spurgte hun sig selv, mens hun fortsatte hen ad gaden. Hendes forældre og primarylærere havde fortalt hende om templer, profeter, Mormons Bog, det celestiale rige, Jesus, vor himmelske Fader og meget mere. Men hvordan kunne hun forklare alt det til Jane? Det havde taget hende et helt liv at lære.

Da hun og hendes far vaskede op den aften, spurgte hun: »Far, hvad tror vores kirke på?«

»Tjah, vi tror på en masse ting, Andrea. Først og fremmest tror vi på vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Vi tror på, at familier kan være sammen i al evighed. Vi tror på Joseph Smith og Mormons Bog.«

»Men det er jo ikke det hele, vel?«

»Nej, selvfølgelig ikke. Hvis vi skulle gå i detaljer, kunne vi skrive adskillige bøger om, hvad vi tror på. Hvorfor spørger du?«

»I går spurgte Jane mig, hvad vores Kirke tror på, og jeg anede ikke, hvad jeg skulle sige. Jeg er 10 år gammel. Jeg er blevet døbt, og jeg ved alligevel ikke, hvad jeg skal sige.« Andreas stemme knækkede over, og tårerne begyndte at presse på.

Far lagde viskestykket fra sig, satte sig ved bordet og vinkede hende hen til sig. »Du ved jo godt, hvad vi tror

på, Andrea. Du har bare glemt, at du ved det. Kan du huske dengang, du forberedte dig på at blive døbt? Hvad gjorde du da?«

»Jeg læste Mormons Bog, jeg prøvede at omvende mig fra mine synder, og jeg lærte Trosartiklerne udenad.«

»Netop. Og hvad fortæller Trosartiklerne os?«

Andrea begyndte at smile. »De fortæller os, hvad vi tror på! Så ved jeg det jo!«

»Ja, selvfølgelig. Trosartiklerne kan hjælpe os og andre til at forstå, hvad vi tror på.«

Da Andrea og far havde vasket op, satte de sig ned og slog op i Den Kostelige Perle. På den sidste side fandt de Trosartiklerne og læste dem, en ad gangen. Eller rettere far læste, mens Andrea sagde dem udenad. Hun var glad for, at hun havde lært dem udenad og stadig kunne huske dem.

Nedenunder den 13. trosartikel fik Andrea øje på navnet Joseph Smith. »Hvornår skrev Joseph Smith dem?« spurgte hun.

»Ser du, en mand ved navn John Wentworth, som var redaktør for en avis i Illinois, ville gerne høre, hvordan Kirken var opstået, og hvad medlemmerne troede på. Joseph Smith svarede ham i et brev, der nu er kendt som »Wentworth-brevet«. De principper, som omtales i det brev, blev senere til Trosartiklerne. De uddyber ikke i detaljer alt det, som vi tror på, men de opremser mange grundlæggende evangeliske sandheder.«

»Jeg er glad for, at vi har Trosartiklerne! Nu ved jeg, hvad jeg skal sige til Jane. Jeg fortæller hende det i morgen. Tak, far.«

Næste dag ventede Andrea spændt på, at Jane skulle komme. Allerede inden Jane havde hængt sin frakke, væltede ordene ud af munden på Andrea. »Kan du huske, at du spurgte mig om, hvad min kirke tror på?«

»Ja, det kan jeg godt. Vi nåede jo ikke ret langt, vel?«

»Jeg kan fortælle dig det nu.« Andrea begyndte at opremse Trosartiklerne.

»Hold da op! Du ved meget om, hvad du tror på. Det er alle tiders. Hvor ved du alt det fra?«

Jeg har lært det herhjemme og i Kirken hele mit liv, men – hun smilede til sin veninde – jeg fik en smule

hjælp af en journalist.« Og så fortalte hun Jane om Wentworth-brevet og om, hvordan Joseph Smiths svar var blevet til Trosartiklerne.

»Tænk at du har lært alle dem udenad,« sagde Jane.

»Det er da meget at skulle huske!«

»Det er ikke svært, når det er dét, man tror på.«

Jane sad stille et øjeblik. »Fortæl mig mere om, hvad du tror på, Andrea. Jeg forstod ikke det hele, men jeg vil gerne.«

»Godt, men lad os gå i gang med småkagerne, så fortæller jeg dig om den første trosartikel imens.«

Andrea fortalte om Trosartiklerne hele tiden, mens de bage. Og da de bagefter sad og gumlede de varme kager i sig, fortalte hun mere. Da Andrea gik hjem, sagde Andrea: »Hvis du gerne vil vide mere, kan du jo gå med mig i kirke en dag.«

»Det vil jeg meget gerne. Jeg spørger min mor, om jeg må.«

Den aften fortalte Andrea sin far, hvordan det var gået med Jane.

»Andrea, profeten Joseph Smith ville være glad for at vide, at det, han skrev til John Wentworth, hjalp dig med at fortælle en anden om evangeliet. Husk at takke Herren i din aftenbøn for alt det, han har gjort.«

Og det gjorde Andrea. □

PROBLEMER UDVIKLER OS

»Enhver generation har siden tidernes begyndelse haft noget, de skulle overvinde, og problemer, de skulle løse. Desuden har hver eneste person et sæt udfordringer, som sommetider synes øremærket til netop denne person ...

Når disse oplevelser gør os ydmyge, udvikler os og belærer os, gør de os til bedre mennesker, mere taknemmelige, mere kærlige og hensynfulde over for andre mennesker i deres svære stunder. Selv i de vanskeligste tider har problemer og profetier aldrig haft anden hensigt end at velsigne de retfærdige og hjælpe dem, der er mindre retfærdige med at bevæge sig hen mod omvendelse« (New Era, januar 1994, s. 6).

FOTO: LOWELL R. HADDT

FOTO: LEVI LEVITT

Præsident Hunter kæmpede i mange år med helbredsproblemer - enten sine egne eller sin hustrus. Alligevel fortsatte han med at tjene trofast i sine kaldelser. Modstående side, i et tankefuldt øjeblik under en generalkonference. Ovenfor, Præsident Hunter hilser på medlemmer af Kirken ved en konference i Tucson, Arizona, i september 1994. Nedenfor, på en tur til Schweiz en måned tidligere standsede han et øjeblik sammen med familie og venner for at se på Alperne.

medlemmer i templets kirkesal, kom forældrene klædt i hvidt, rede til at blive beseglet til hinanden og derpå til deres søn.

I mellemtiden var Howard blevet erhvervsadvokat i Los Angeles og var blevet bedt om at tjene i bestyrelsen for over to dusin firmaer. Når klienterne ikke var i stand til at betale for hans ydelser, tilbød han dem gratis juridisk assistance. Howard blev så højt respekteret for sine juridiske færdigheder, at han kom i betragtning til et dommerembede i en af statens retsinstanter. Men Howard takkede nej. Hans uafhængige advokatfirma og den frihed, som det gav ham til at tjene i Kirken og dyrke andre interesser, betød mere for ham end den prestige, som et dommerembede betød.

FULD TIDSTJENESTE I KIRKEN

I oktober 1959 fortalte præsident David O. McKay ved en af Howards og Claries jævnlige rejser til generalkonferencen i Salt Lake City ham, at »Herren har talt. Du er kaldet til at være et af hans særlige vidner, og i morgen vil du blive opretholdt som medlem af De Tolvs Råd.« Howard blev fuldkommen overrumplet og kunne næppe sige et ord.

Ældste Hunter blev opretholdt som medlem af De Tolvs Apostles Kvorum næste dag, den 10. oktober 1959, og den 15. oktober ordinerede præsident David O. McKay ham som apostel og indsatte ham som medlem af De Tolvs Kvorum. Han kom til at tjene i denne stilling i de næste 35 år.

Ældste Hunter rejste lige fra begyndelsen af sit kald som apostel konstant

HVERT MEDLEM VÆRDIG TIL AT KOMME I TEMPLET
»Jeg opfordrer ... Kirkens medlemmer til at bruge Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres helligste pagter. Det ville opfylde mit hjertes højeste ønske, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg håber, at hvert eneste voksne medlem vil være værdig til - samt have - en gyldig tempelanbefaling, selv om afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller ofte brug af det.«
(Stjernen, august 1994, Kirkenyt, s. 5).

FOTO: ERNE REED

Et liv fyldt med hengivenhed over for de dodes forløsning bragte ofte præsident Hunter til templet. Hans råd til de hellige om at gøre det samme blev et kendetegn for hans præsidentperiode. *Til venstre*, foran templet sammen med præsident Hinckley og præsident Monson i Orlando Florida, den dag i oktober 1994, hvor han indviede templet i oktober 1994. *Øverst*, præsident Hunter tilbringer sammen med sin hustru, Inis, et øjeblik med de mennesker, som overværede indvielsesmøderne.

rundt for at hjælpe med til at imødekomme behovene, som den dramatiske vækst i antallet af medlemmer over hele verden medførte. Som den ivrige udforsker af både geografi og kultur kunne ældste Hunter godt lide selv at planlægge sine rejser, studere sit rejsemåls historie og at undgå en overdådig velkomst. Samtidig med det normale arbejde med at organisere stave og rådgive ledere, oplevede han en tropestorm under en bådrejse i Tonga, undslap et røverforsøg i Panama og skubbede en bil gennem en snestorm i Norge.

En særlig mindeværdig rejse fandt sted i Mexico City i 1975. Ved denne lejlighed satte han en rekord i Kirken, som ikke blevet overgået, da han delte 5 stave til 15.

Ældste Hunter fik en række yderligere opgaver. Som præsident for Utahs genealogiske selskab (nu Kirkens slægtshistoriske afdeling) fra 1964 til 1972 ledte ældste Hunter indfasningen af computere til at afløse den langsomme og utilstrækkelige måde at klargøre navne til templet. Han tjente også som Kirkens historiker fra 1970-72 og tjente i 24 år i New World Archaeological Foundation, en mesoamerikansk forskningsorganisation, som har til huse på BYU. Ældste Hunter rejste to-tre gange om året til Mexico og Guatemala og oplevede alt fra dødbringende slanger til uvejsomme stier, men nød i høj grad både den uddannelse og den følelse af eventyr, som disse ture tilvebragte.

Fra 1965 til 1976 gjorde ældste Hunters organisatoriske talenter det muligt for Polynesian Cultural Center, som er knyttet til Kirkens college i Hawaii (nu BYU Hawaii), at vokse fra en ulønsom og ukendt institution til en af de mest populære turistattraktioner i Hawaii.

FOTO: GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Den opgave, som måske har krævet mest af ældste Hunters forhandlingsevne, hans evne til at vise hensyn overfor andre kulturer og hans juridiske evner, fandt sted i det hellige land. Ældste Hunter var med til at føre tilsyn med byggeriet af Orson Hyde Mindepark i midten af halvferdserne og rejste igen til Jerusalem på en langt mere vanskelig opgave. Ældste Hunter begyndte i 1979 at spille en vigtig rolle i forhandlingerne om købet af land og tilsynet med bygningen af Jerusalem Center for Near Eastern Studies-BYU. Alligevel var voksende lokal modstand i 1984, da den endelige lejeaftale var underskrevet, ved at afsøre projektet. Ældste Hunters forhandling sammen med et støttebrev fra USAs kongres hjalp med til at løse problemerne. I maj 1989 bad ældste Hunter, i rullestol efter en rygoperation indvielsesbønner for Jerusalem Center.

SYGDOM OG HELBRED

Mens ældste Hunter havde travlt som Herrens apostel, nød han og Claire at være alene sammen og være sammen med deres 18 børnebørn i Californien.

Efter sin ordination til præsidet for Kirken øgede præsidet Hunter sit arbejdstempo, mens hans helbred blev bedre for en tid. Til højre, i november 1994 præsiderede han over indsættelsen af Eric B. Shumway som ny præsidet for BYU-Hawaii. Mens han var der besøgte han sammen med Inis det polynesiske kulturcenter, ovenfor.

**HAV KRISTUS SOM
MIDTPUNKT I VORES LIV**
**»Husk denne ene ting. Hvis
vores liv og vores tro har
Jesus Kristus og hans
gengivne evangelium som
midtpunkt, da kan intet gå
varigt forkert. Hvis vores liv
derimod ikke som har
Frelsen og hans
lærdomme som midtpunkt,
da kan ingen anden succes
gå varigt godt« (»Fear Not,
Little Flock,« 1988-89
Devotional and Fireside
Speeches, Provo: Brigham
Young University Press,
1989, s. 112).**

FOTO: NETWORK PHOTO, LAJE

Begge sønner var blevet sagførere og havde giftet sig der - John med Louine Berry og Richard med Nan Greene. Ældste Hunter besøgte sine sønner og deres familier så ofte i Los Angeles lufthavn, at et barnebarn kaldte ham »bedstefar, som bor i lufthavnen.«

Dårligt helbred begyndte at plage familien Hunter i begyndelsen af halv-ferdserne. Claire begyndte at lide af hukommelsessvigt og hovedpine, som førte til en operation i 1976. Bagefter havde Claire behov for en heltidssygepleje, som blev tilvejebragt af hendes mand og en husholder. En hjerneblødning i 1981 gjorde det umuligt for Claire at gå og tale, men hendes mand insisterede på, at hun skulle være hjemme, så han kunne tage sig af hende. En yderligere hjerneblødning i 1982 tvang til sidst Claire på plejehjem. Ældste Hunter besøgte hende dagligt og tog direkte til hendes seng fra lufthavnen, når han vendte tilbage fra rejser. Da Claire døde i oktober 1983, bemærkede ældste James E. Faust: »Deres forhold var tydeligt fyldt af en ømhed, som var både hjertegribende og rørende. Jeg har aldrig set et sådant eksempel på hengivenhed fra en mand over for sin hustru.«

Ældste Hunters eget helbred svækkedes før Claires død. I 1980 blev han opereret for en godartet svulst. De næste ti år bragte flere helbredsproblemer herunder et hjerteanfald, en hjerteoperation og smerter i lænden. Mens præsident Hunter arbejdede som fungerende præsident for De Tolvs Kvorum, var han døden nær. Han blev opereret for et blødende mavesår og måtte have mange liter blod under operationen, hvor han fik nyresvigt. Mens han langsomt bedredes, måtte han opereres i ryggen, hvilket hjalp ryggen, men efterlod en konstant og voldsom smerte i benene.

Men på trods af alle sine prøvelser hørte venner og omgangsfæller ikke præsident Hunter klage sig. Et godt humør og barmhjertighed var kendetegnende for præsident Hunter og kom frem, da han indledte sin konferencetale fra sin kørestol i oktober 1987: »Tilgiv mig, at jeg sidder ned ... Jeg har bemærket, at alle I andre også ser ud til at nyde denne konference siddende, så jeg følger jeres eksempel.«⁴ Ved generalkonferencen i april 1989 viste præsident Hunter sin typiske fatning og ukuelighed. Mens hans talte til Kirkens medlemmer kun stående ved hjælp af en gangstol, mistede han balancen og faldt bagover ind i et blomsterarrangement. Han blev straks hjulpet op og fortsatte sin tale. En undersøgelse bagefter viste, at han havde brækket tre ribben i faldet.

Dette tiår sluttede med mindeværdige begivenheder for præsident

FOTOS DENNE SIDE: MICHAEL MORRIS

Denne side, Præsident Hunter søgte ikke rampelyset, men var alligevel med i mange historiske tiltag i de år, hvor han tjente - herunder dannelsen af Mexico City Contreras Stav, Kirkens stav nummer 2000, den 11. december 1994. Sidste dages hellige fra fem stave kom ivrigt for at møde præsidenten og høre ham tale.

Hunter. Den 2. juni 1988 blev han indsat og opretholdt som præsident for De Tolv Apostles Kvorum efter præsident Marion G. Romneys død. I 1990 bemærkede præsident Hunter ved afslutningen af et møde for De Tolv tilfældigt: »Jeg skal giftes her til eftermiddag. Inis Stanton er en gammel bekendt fra Californien. Jeg har besøgt hende i nogen tid og har besluttet at gifte mig.« Efter at være blevet beseglet samme eftermiddag ved en privat højtidelighed, indledte familien Hunter et nært og travlt fællesskab, og de rejste snart både til Guatemala, Moskva og Israel sammen.

TJEN OG FÅ UDVIKLING

»Vi må ikke tillade os selv at fokusere på popularitetens flygtige lys eller erstatte den attraktive glød med substansen af virkeligt, men ofte anonymt arbejde, som medfører Guds opmærksomhed ... Bifald og opmærksomhed kan faktisk blive en akilleshæl hos selv den mest talentfulde blandt os ... Hvis du føler, at en stor del af det, du gør, ikke gør dig særlig berømt, så fat mod. De fleste af de bedste mennesker, der har levet, var heller ikke særlig berømte. Tjen og få udvikling, trofast og stille«
(Ensign, april 1992, s. 66-67).

FOTO: JOHN HART, CHURCH NEWS

Efter præsident Hunter havde præsideret over dannelsen af stav nummer 2000 i Kirken - og den 129. stav i Mexico - talte han ved en ceremoni i templet i Mexico City, ovenfor, hvor han tændte templets julelys. Hans besøg var et opløftende øjeblik i Kirkens historie for dem, som husker, da Kirkens tilstedeværelse i Mexico var begrænset til nogle få grene.

Men præsident Hunters lidelser var ikke forbi. Han blev indlagt i 1992 med indre blødninger, og det tog langt tid at komme sig. I februar 1993 hvor han skulle tale til en fireside for 19 stave på BYU, styrtede en mand, der sagde, at han bar på en bombe, op på scenen og beordrede alle ned undtagen præsident Hunter, som han befalede at oplæse en forberedt udtalelse. Dette nægtede præsident Hunter roligt at gøre. Derpå afledte de mange mennesker, som var samlet i Marriott Center, den ubudne gæsts opmærksomhed ved at synge: »Hav tak for profeten, du sendte« (Sange og salmer, nr. 13), hvilket gjorde det muligt for politiet at overmande vedkommende. Præsident Hunter hvilede sig kun nogle få øjeblikke, før han holdt sin forberedte tale. »Livets har en række udfordringer«, begyndte han - og tilføjede spontant, »som netop demonstreret.«

Tre måneder senere gennemgik præsident Hunter en galdeblæreoperation, men kunne ikke vækkes bagefter. Nogle dage senere overraskede han sine læger ved at vågne op - klar og helt vågen.

FOTOGRAFI AF GERALD W. SILVER, CHURCH NEWS

DEN 14. PRÆSIDENT FOR KIRKEN

.....

Den 30. maj 1994 døde præsident Ezra Taft Benson. Howard William Hunter blev den 5. juni opretholdt og indsat af sine medapostle som profet, seer og åbenbarer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den følgende mandag talte præsident Hunter til pressen og introducerede to temaer, som han ville lægge vægt på i sin tid som præsident - behovet for at alle Kirkens medlemmer bliver mere Kristus-lignende samt bliver et mere tempelværdigt og tempelbesøgende folk.

Præsident Hunter bragte hurtigt disse og andre råd ud til så mange hellige, som han kunne. I juni 1994 talte han til 2200 missionærer i missionærernes træningscenter i Provo, Utah. Senere samme måned besøgte han Nauvoo og Carthage i Illinois, hvor han talte ved tre mindemøder i forbindelse med 150-året for Joseph og Hyrums martyrium.

I juli rejste præsident Hunter som præsident for Kirken for første gang

Præsident Hunters sidste officielle fremtræden var ved indvielsen af templet i Bountiful Utah, *ovenfor*, som han indviede den 8. januar 1995. *Til højre*, præsident Hunter sammen med sine rådgivere ved et af tempelindvielsesmøderne kun få dage, før han blev indlagt for sidste gang. Med hjertets renhed og med al styrke opmuntrede præsident Howard W. Hunter sine medhellige til større hellighed og mere konstant tjeneste i Herrens hus.

LAD OS HASTE TIL TEMPLET

»Lad os være et tempelbesøgende og tempelbeskæftede folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviende mure. Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, et sted med fred. Det er Herrens hus. Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os« (Stjernen, august 1994, Kirkenyt, s. 5).

uden for USA. Han talte ved en fireside i Lausanne og roste Schweiz, som et »virkeligt uafhængigt folk« samt for at være et sammenhængende land på trods af fire officielle sprog.⁵

»Omvend jer i højere grad«, rådede han 1300 hellige i Tucson, Arizona, ved en biregional konference i september og fremhævede atter de temaer, som blev særkendet for hans præsidentperiode.⁶ Han gentog disse temaer ved Kirkens oktobergeneralkonferencen i 1994: »Jeg opfordrer alle Kirkens medlemmer til i deres liv at vise større opmærksomhed på vor Herre Jesu Kristi liv og eksempel«, rådede han. »Se til templet som det store symbol på jeres medlemskab.«⁷ Senere denne måned indviende han templet i Orlando Florida.

Medlemmer over hele verden lyttede ivrigt, når præsident Hunter videregav sine tanker: »Jeg har nu og da undret mig over, hvorfor mit liv er blevet skånet. Men nu er jeg holdt op med at stille det spørgsmål og beder kun om Kirkens medlemmers tro og bønner, så vi kan arbejde sammen, hvor jeg skal arbejde med jer for at opfylde Guds hensigter i denne del af vores tilværelse.«⁸

Præsident Hunter arbejdede energisk til årets udgang. Det nye år bragte imidlertid nye helbredsproblemer. I januar 1995 blev han efter at have indviet templet i Bountiful, Utah, og præsideret over seks indvielsesmøder, indlagt på grund af udmattelse. Lægerne sagde, at hans prostatakræft, som han var blevet opereret for i 1980, havde bredt sig til knoglerne.

Præsident Hunter blev udskrevet fra hospitalet i midten af januar og fortsatte sit arbejde for Det Første Præsidentskab i sin lejlighed. Han døde hjemme den 3. marts med sin hustru, Inis, sin sygeplejerske og sin personlige sekretær ved sin side.

Som præsident Hunter så det, så har Herrens vingård behov for hele tiden at blive passet, og at alt, hvad hans herre krævede af ham, var at være en »god og trofast tjener.« Præsident Hunter udførte sin mission med sand storhed og så konstant hen til det eksempel, Frelseren viste, den Frelser han tjente i kærlighed og dydighed indtil enden.

NOTER

1. *Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 36.
2. *Stjernen*, januar 1995, s. 7.
3. Elanor Knowles, *Howard W. Hunter*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1994, s. 45. Hvis ikke andet er angivet, er denne bog hovedkilden til citaterne og informationerne i denne artikel.
4. *Stjernen*, januar 1988, s. 54.
5. »President Hunter Visits Switzerland on 8-day Journey,« *Church News*, 24. september 1994, s. 3-4.
6. Citerer af Mike Cannon, »'Be More Fully Converted,' Prophet Says,« *Church News*, 24. september 1994, s. 3-4.
7. *Stjernen*, januar 1995, s. 7.
8. *Stjernen*, januar 1995, s. 7.

Howard W. Hunter

Højdepunkter

(1907—1995)

Dato	Begivenhed
1907	14. november: Fødes i Boise, Idaho.
1911	Får polio, men bliver rask.
1920	4. april: Døbes.
21. juni: Ordineres som diakon.
1923	11. maj: Bliver Eagle-spejder.
1924	Organiserer et danseorkester Hunter's Croon-
aders.
1926	3. juni: Eksamen fra Boise High School.
1927	Sejler med Hunter's Croonaders til Orienten.
6. februar: Hans far bliver døbt.
1928	Flytter til Californien. Arbejder i en bank.
1930	Modtager sin patriarkalske velsignelse.
1931	10. juni: Gifter sig med Clara May (Claire) Jeffs i
templet i Salt Lake City.
1932	Mister sit job i banken på grund af den store de-
pression. Begynder på forskellige job.
1934	Får arbejde i Los Angeles' amts oversvøm-
melseskontroldistrikt.
20. marts: Sønnen Howard William (Billy) Hun-
ter jun. fødes; dør seks måneder senere.
1935	Begynder at studere jura på Southwestern Uni-
versity.
1936	4. maj: Sønnen John Jacob Hunter fødes.
1938	29. juni: Sønnen Richard Allen Hunter fødes.
1939	Tager juridisk embedseksamen; bliver advokat.
1940	April: Begynder som advokat.
September: Kaldes som biskop i El Sereno Ward.
1946	Afløses som biskop; tjener som højpræsternes
gruppelæder og derpå som højrådsmedlem.
1950	25. februar: Kaldes som stavspræsident i
Pasadena stav.
1953	14. november: Besegles til sine forældre.
1959	15. oktober: Ordineres som apostel.
1960	Organiserer en ny stav i Nevada, den første af
mange, som han organiserer i USA.
1961	Udpeges som formand for den rådgivende
bestyrelse for New World Archaeological
Foundation.
1964	Bliver præsident for Kirkens genealogiske sel-
skab.
1965	Udpeges som præsident og formand for
bestyrelsen for det polynesiske kulturcenter i
Hawaii.
1966	Fører tilsyn med indvielsen af Granite Mountain
Record Vault, hvor Kirkens genealogiske mikro-
film opbevares.
1968	Organiserer en stav i Tonga, den første af mange,
som han organiserer over hele verden.
1969	Koordinerer den første kirkesponserede verden-
skonference om optegnelser.
1970	Kaldes som Kirkens historiker og registrator.
Deltager i den internationale arkivkonference i
Moskva samt i en international konference om
genealogi og heraldik i Wien.
1971	Er med til at forhandle om Kirkens mikrofilm-
soptagelser i Italien.
1972	Claire's helbred begynder at svigte.
1974	Begynder at føre tilsyn med finansieringen og
byggeriet af Orson Hyde Mindepark i Jerusalem.
1975	Danner 15 nye stave af 5 eksisterende i Mexico
City.
Maj: Ledsager BYU Dancers til Kina.
1977	Indvier Panama til forkyndelse af evangeliet.
1979	April: Begynder at føre tilsyn med ti års kom-
plekse forhandlinger om at bygge BYU's
Jerusalem Center.
24. oktober: Deltager i indvielsen af Orson Hyde
Mindepark på Oliebjerget; modtager Jerusalems
bymedalje af borgmester Teddy Kollek.
1980	Juni: Får fjernet en godartet svulst.
Juli: Bliver ramt af et hjertetilfælde.

- 1983** 9. oktober: Claire dør.
- 1985** Februar: Besøger Jerusalem for at afdratisere modstanden mod bygningen af BYUs Jerusalem Center.
10. november: Indsættes som fungerende præsident for De Tolvs Kvorum.
- 1986** 12. oktober: Gennemgår en kranspulsåreoperation.
- 1987** Søger behandling for smerter i forbindelse med rygmarvssvind. Bliver opereret for et åbent mavesår. Bliver opereret i ryggen, hvilket begrænser brugen af hans ben.
4. oktober: Taler ved generalkonferencen fra en kørestol.
15. december: Deltager i et møde i templet ved hjælp af en gangstol.
- 1988** 2. juni: Indsættes som præsident for De Tolvs Kvorum.
- 1989** Maj: Indvier BYUs Jerusalem Center.
- 1990** 10. april: Gifter sig med Inis Egan Stanton i templet i Salt Lake City.
Oktober: Rejser sig ved et møde med generalautoriteterne op for første gang siden april 1987.
December: Indlægges med lungebetændelse.
- 1991** Indlægges for en lungelidelse.
- 1992** September: Indvier Østrig til evangeliets forkyndelse.
Oktober: Deltager i genindvielsen af templet i London.
November: Indlægges på grund af indre blødninger.
- 1993** 7. februar: Modstår en truende ubuden gæst på BYU.
April: Deltager i indvielsen af templet i San Diego i Californien.
Maj: Gennemgår en galdeblæreoperation.
- 1994** 5. juni: Ordineres som Kirkens præsident.
26. juni: Taler i Nauvoo og Carthage i Illinois.
8. - 16. august: Mødes med de hellige i Schweiz.
13. september: Taler via en satellitudsendelse til missionærerne overalt i verden.
18. september: Taler ved en konference i Arizona.
23. september: Taler ved Hjælpeforeningens hovedmøde.
1. oktober: Opretholdes som Kirkens præsident ved generalkonferencen.
9. oktober: Indvier templet i Orlando, Florida.
15. - 16. oktober: Overværer festligholdelsen af Pasadena stavs 58-årige eksistens i Californien og taler ved stavskonferencen.
13. november: Taler ved 100 året for Utahs genealogiske selskab.
18. november: Præsiderer over indsættelsen af en ny præsident for BYU Hawaii.
4. december: Taler ved den årlige julehøjtidelighed med Det Første Præsidentskab.
11. december: Præsiderer i Mexico City ved dansen af Kirkens stav nummer 2000.
- 1995** 8. - 14. januar: Indvier templet i Bountiful, Utah, og præsiderer ved seks indvielsesmøder.
12. januar: Indlægges og fortsætter derefter med at arbejde fra sit hjem.
3. marts: Dør i hjemmet.

Præsident Hunter besad et klart intellekt og en dyb åndelig fornemmelse, og han opmuntrede mænd og kvinder overalt til at følge Frelseren og efterligne hans liv og kærlighed.

FOTO: GERALD W. SWER, CHURCH NEWS

FOTO: TOM SMART, CHICAGO NEWS

Det Første Præsidentskab i juni 1994: (fra venstre) præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver; præsident Howard W. Hunter; præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

HOLD UD TIL ENDEN

»Den slags storhed, vor himmelske Fader ønsker, vi skal stræbe efter findes inden for evangeliets og Kirkens rækkevidde. Vi har et ubegrænset antal muligheder for at udføre de mange enkle og små ting, der i den sidste ende kan gøre os store. Til dem, der har helliget deres liv i tjenesten og opofrelsen for andre og for

Herren, er det bedste råd ganske enkelt at gøre mere af det samme. Og til dem som udfører verdens almindelige arbejde, men spekulerer på værdien af deres arbejde, til dem som arbejder hårdt i denne kirke, som fremmer Herrens værk på så mange stiltfærdige, men betydningsfulde måder, til dem,

som er jordens salt og verdens styrke og enhver nations støtte - til alle jer vil jeg blot udtrykke min beundring. Hvis I holder ud til enden, og hvis I er tapre i Jesu vidnesbyrd, vil I opnå sand storhed, og I vil komme til at leve i nærheden af vor Fader i Himlen« (Den danske Stjerne, oktober 1982, s. 38).

»Mer tålmod i prøver«

»Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:29).

Frelseren beskrev sig selv som »sagtmødig og ydmyg af hjertet«. For at opfylde sin guddommelige mission, udholdt han tålmodigt udmattelse, hån, misforståelser, afvisning og til sidst pinslerne i Getsemane og smerterne ved sin korsfæstelse. Han greb også modigt til handling når nødvendigt, som da han rensede templet og uddrev onde ånder. Han anerkendte og fulgte altid sagtmødigt sin Faders vilje.

SAGTMØDIGHED ER AT UNDERKASTE SIG GUDS VILJE

Til tider vil det at være sagtmødig sige, at man accepterer omstændighederne, som er. Da Amulon påførte Almas folk store trængsler og byrde, vendte de sig til Herren, som »styrkede dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed« (Mosiah 24:15).

Andre gange vil det at være sagtmødig sige, at man må gribe til handling, som da Moses (som skriften omtaler som et af de mest sagtmødige mennesker) førte israelitterne ud af trældommen i Egypten (se 4 Mos 12:3). Det kræver sagtmødighed at lægge det vante liv bag sig og slutte sig til Kirken, eller at tage imod en missionærkaldelse, eller at modstå ugudelighed ved at gribe til retfærdig handling. Sagtmødighed er ydmygt at underkaste sig Guds vilje.

ILLUSTRERET AF DOUG FAKKEL

Når vi er sagtmødige, erkender vi, at Guds veje er højere end vore (se Es 55:9). Vi ved også, at de vanskeligheder, som vi møder, når vi følger vor himmelske Faders vilje, kan være gavnlige for os (se L&P 122:7).

VI UDVIKLER TÅLMØDIGHED, NÅR VI UDHOLDER PRØVELSER

Mange af de vanskeligheder, som vi møder, er hverken lette at løse eller acceptere. De kan vare ved i måneder, år, ja, måske et helt liv og kræve stor tålmodighed. Men ofte opnå den tålmodighed kun ved, at vi kæmper og sagtmødigt søger Herrens hjælp til at forstå hans vilje.

En ung søster, som led af sukker-syge, blev blind, mens hun ventede sit andet barn. Hendes tab var knusende og uafvendeligt. Efter en periode med fortvivelse vendte hun sig til Herren for at søge trøst og svar på, hvad der forventedes af hende under disse nye omstændigheder.

Tålmodigt lærte hun, at »Guds behagelige ord ... læger sjælen« (Jakobs Bog 2:8), og at hun kunne bruge sit handicap til at hjælpe andre. Hendes muntre, åbne sind gør det let for andre at tale med hende om hendes blindhed og hendes lange kamp for at acceptere den og drage nytte af den.

En anden kvinde, søster Vera Hales, levede med en lammelse, som varede i otte år. Kort før hun gik bort, spurgte hendes søn, ældste Robert D. Hales, hvorfor hun havde måtte lide så meget. Hun svarede, at hun havde lidt for at lære tålmodighed. Da han spurgte hende, om hun så havde lært at være tålmodig, svarede hun: »Ja, jeg har, men har du?« (Stjernen, aprilkonferencen 1985, side 28).

Herrens lindring »kan betyde at blive helbredt, eller at få sine byrder lettet, eller endog at komme til erkendelse af, at det betaler sig tålmodigt at holde ud til enden, for Gud belønner tapre sønner og døtre, som er villige til at blive slebet, når det i hans visdom er hans vilje« (Richard G. Scott, Stjernen, juli 1994, side 7). Når vi udvikler disse egenskaber, finder vi den fred, som kun Herren kan give.

- *Hvordan kan sagtmødighed og tålmodighed hjælpe os med at møde prøvelser?*
- *Hvordan de kan svagheder, som vi sagtmødigt erkender, vendes til styrke? (se Ether 12:27). □*

HVORDAN KAN JEG GØRE MIN FASTE MERE MENINGSFYLDT?

**Jeg har prøvet at faste, men der sker ikke andet, end at jeg bliver sulten.
Hvordan kan jeg gøre min faste mere meningsfyldt?**

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke udtryk for Kirkens officielle holdning.

VORES SVAR:

Der gives gentagne belæringer om faste i skrifterne – i Bibelen, Mormons Bog samt Lære og Pagter. Faste forbindes som regel med bøn.

Vi har i Kirken én formel faste om måneden i forbindelse med et faste- og vidnesbyrds møde. Denne faste varer normalt i 24 timer, og vi giver de penge, vi ellers ville have brugt på to måltider, som fasteoffer til hjælp for de trængende. De, der kan bidrage med et større beløb, opfordres til at gøre det. Herren har befalet alle medlemmer at faste (se L&P 88:76). Præsident Joseph F. Smith påpegede, at faste »er en pligt, (vi) ikke kan flygte fra; men lad os huske, at efterlevelse af fastedagen ved at afstå fra mad og drikke i 24 timer ikke er en absolut regel ... den er givet til folket som en samvittighedssag til at udøve i visdom og diskretion.« De, der har helbredsmæssige problemer, som udelukker faste, mødre, der ammer, og små børn, som ikke forstår fastens formål, bør ikke føle sig presset til at faste (se *Evangeliske Lærdomme*, side 206).

Faste kan blot være at afholde sig fra mad og drikke, medmindre vi faster for et bestemt formål. Dette (eller disse) formål kan være personlige og have til formål at overvinde en svaghed eller finde svar på et vanskeligt spørgsmål eller problem i vores liv. Derudover bør vi faste for andre, som for eksempel for de syge eller for missionærerne. Faste er i sig selv en form for tilbedelse (se Luk 2:37), og det er passende at faste for at opnå et vidnesbyrd, som et udtryk for retfærdig sorg og som middel til at helliggøre sin sjæl. Man behøver ikke vente til den månedlige fastedag for at faste for et af disse eller andre gode formål. Dog er vi blevet frarådet at faste i længere perioder eller for ofte.

Faste og bøn hænger sammen. I Lære og Pagter 59:14 står der: »Dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn.« Faste og bøn gør os mere modtagelige over for Herrens indflydelse. Det lærer os at lukke af for verdslige påvirkninger og rette vores opmærksomhed mod åndelige anliggender. Og jo nærmere vi føler os Herren, desto større bliver vores glæde.

Følg disse trin under din næste faste:

- Bed, inden du indleder din faste.
- Fast for et bestemt formål og tænk på det formål i løbet af din faste.
- Vær munter og tålmodig.
- Opsend en takkebøn, når du afslutter din faste.

Ældste Bruce R. McConkie skrev, at »faste, som ledsages af bøn, er skabt til at øge åndeligheden; at fremme en hengivenhedens ånd og kærlighed til Gud; at øge troen i menneskenes hjerte, så de sikres guddommelig gunst; at opmuntre til ydmyghed og angergivenhed; at hjælpe til at opnå større retskaffenhed; at vise mennesket dets ubetydelighed og totale afhængighed af Gud samt at hjælpe de, der nøje overholder fasteloven, videre på frelsens vej« (*Mormon Doctrine*, anden udgave, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, side 276).

Her er nogle udvalgte kommentarer fra læsere, som har oplevet fastens velsignelser.

LÆSERNES SVAR:

Hver gang vi faster, bør vi have et klart defineret formål – såsom at bede for et sygt barns eller en syg vens snarlige bedring, at bortjage tvivl, at hjælpe et medlem i nød, at berede os på den eksamen,

at tage imod en ny kaldelse og forskellige andre grunde. Vi kan endda faste for blot at føle fastens ånd.

Jeg ved af egen erfaring, at bønnen er en vigtig del af fasten. Allerførste gang fastede jeg kun et par timer, men det blev alligevel en meningsfyldt oplevelse, fordi fasten var ledsaget af bøn. Bed, inden du indleder din faste, bed under din faste og glem ikke at opsende en tak, når du afslutter din faste.

Og husk at give et gavmildt fasteoffer på fastesøndag.

*Kaun Christine Schwarzbold, 22,
Santa Maria Ward,
Santa Maria Stav,
Brasilien*

Jeg fastede første gang for et års tid siden. Den gang var jeg bange for at skuffe min himmelske Fader, hvis jeg ikke fuldførte min faste. Men det ikke særlig givtigt at faste med den indstilling.

Jeg har erfaret, at hvis en faste skal være meningsfyldt, bør den indledes med et klart, retfærdigt mål i tankerne. Derefter fortæller vi i bøn vor himmelske Fader om det pågældende mål. Vi beder ham om at støtte os åndeligt, så vi kan overvinde vores fysiske behov. Hvis vi gør det,

vil vi være godt rustet mod fastens fjender, som for eksempel er dovenskab, utålmodighed og trang til mad.

Faste kan være en meget givtig oplevelse. Hvis vi faster i den rette ånd, vil vi føle en indre glæde samt omsorg for andre.

*Virginia H. Tefaaie, 17,
Puurai Ward, Papeete Stav, Tahiti*

Faste er, ligesom bøn, noget, som Herren forventer af os, når vi bestreber os på at efterleve Jesu Kristi evangelium. For at gøre din faste mere meningsfyldt, bør du bede, fortælle Herren om formålet med din faste og læse i skriften. Hvis det er muligt, kan du bede dine forældre om at faste sammen med dig.

*Sina Taumaloto Faalelei, 12,
Samoa Gren,
Canberra Distrikt,
Australien*

Faste er en fantastisk åndelig oplevelse.

Som missionær i et ørkenområde, hvor det til tider kan blive meget varmt, har jeg erfaret, at det kan være noget af en udfordring at faste. Det, der har hjulpet mig, er at fastsætte et formål med min faste, at have det formål i tankerne – især når jeg føler mig svag – og at huske på Frelserens forsoning.

Jeg vil mene, at hvis du fastsætter et formål for din faste, beder om det, lægger dig det på sinde og tænker på Frelserens kærlighed, så vil din faste blive en tid med stor »glæde og bøn« (L&P 59:14).

Hvis du føler dig svag, så husk på Herrens løfte, at hvis vi kommer til ham i ydmyghed, vil han »gøre det svage stærkt« (Ether 12:27).

*Eldste Rincon Aguirre F.,
Hermosillo Mission
Mission*

Jeg lærte at værdsætte fastens princip ved blot at afholde mig fra et enkelt måltid, den første gang jeg prøvede. Det hjalp mig til at udvikle den fornødne tro på, at jeg kunne faste over to måltider. Jeg lærte også at bede vor himmelske Fader om hjælp, så oplevelsen kan blive åndeligt opbyggende.

Min tante blev medlem af Kirken, efter at vi havde fastet og bedt for hende.

*Marianne Vaags, 13,
Muelheim Ward,
Dortmund Stav, Tyskland*

Når vores mave laver sæere lyde, munden bliver tør og vores krop føles svag, når vi konstant griber os

selv i at kigge på uret for at se, hvor hurtigt vi kan afslutte vores faste, fatter vi ikke rigtigt, hvorfor skriften omtaler det evangeliske princip faste som »glæde og bøn« (L&P 59:14).

Jeg har fastet mange gange, og jeg har opdaget, at hvorvidt jeg finder glæde ved at faste eller bare udholder min sult afhænger af min indstilling. Når jeg indleder min faste, koncentrerer jeg mig om et vigtigt formål. Hvis jeg virkelig søger Herrens hjælp, mister mad sådan set sin betydning. Og hvis jeg føler, at min krop bliver svag, tænker jeg på formålet med min faste og dens evige betydning. Set i det perspektiv føles min faste ikke som noget stort offer.

Det hjælper også at tænke på andres behov. Når jeg tænker på, at der er mange mennesker i verden, som sulter, og at jeg får mad hver dag, så virker det slet ikke så hårdt at skulle afstå fra to måltider mad nu og da for at hjælpe andre. Når jeg faster i den ånd, lærer jeg barmhjertighed.

*Carmen Rodriguez
de Fuentes,
Petapa Ward,
Villa Nueva Stav
Guatemala*

Selvom vores faste normalt burde finde sted på fastesøndag, kan vi jo faste på et hvilket som helst tidspunkt. Vi behøver ikke at vente med at faste, hvis vi har et alvorligt pro-

blem og behøver øjeblikkelig hjælp fra Herren, som for eksempel når et familiemedlem er alvorligt syg. Det vigtigste er at faste i den ånd, som Herren har bedt os om – at være glade, ikke triste eller knotte. Og skønt vi beder Herren om hjælp, bør vi gøre alt, hvad vi selv formår.

*Maria Jimena
Navarro, 15,
Cruce Gren,
Quilmes Stav
Argentina*

I de fire år jeg har været medlem af Kirken, har jeg lært meget om, hvad faste er, og jeg har tit gjort praktisk brug af den viden. Ved at faste udvikler jeg ikke blot min egen åndelighed, men jeg hjælper også Herren med at opfylde andres behov, hvadenten de er af åndelig eller økonomisk karakter.

*Mildred I. Tumbaco
Solis, 21,
Jipijapa 1. Gren,
Jipijapa Distrikt
Ecuador*

Der er bestemte ting, som vi skal gøre, når vi faster: Vi skal have formålet i tankerne, bede om hjælp, læse i skriften og afslutte med en bøn. Alt det er med til at gøre vores faste meningsfyldt. Vi bør huske på,

at vores bønner måske ikke bliver besvaret med det samme eller på den måde, som vi forventer. Herren bestemmer, hvordan og hvornår han vil svare os.

*Patricia Elizabeth
Sanchez Hidalgo, 21,
Prusia Ward,
San Salvador El Salvador
Soyapango Stake*

Du kan hjælpe med at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet herunder. Send dit svar inden 15. juni 1995 til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N. Skriv dit navn, alder, by, ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt, må du også gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

SPØRGSMÅL: En af mine venner siger, at han kan acceptere alt om Kirken, bortset fra Joseph Smiths åbenbaringer. Hvad skal jeg sige til ham? □

H E L L I G E

Truman G. Madsen

ILLUSTRERET AF STEVE KROPP

»Vi burde samle alle de gode og sande principper i verden og bevare dem som en skat,« sagde Joseph Smith.

Der fortælles en historie om en kvinde, som kom ind på et berømt kunstmuseum i Skt. Petersborg i Rusland. Det tog hende kun fem minutter at spadsere rask forbi mesterværker fra de sidste mange århundreder. Hun havde kun et skuldertræk til overs for dem, da hun vendte sig for at gå ud. En kunstode sagde stiftfærdigt til hende: »Frue, det er ikke malerierne, men Dem, der vurderes her.«

Historien påpeger to ting, jeg mener, at unge sidste dages hellige bør vide, inden de drager ud i verden:

(1) Jeres holdning til de store kunstværker – malerkunst, billedhuggerkunst, musik, litteratur og andre kulturelle udtryk – siger lige så meget om jer, som om værkernes skabere, og

(2) I vil helt sikkert blive spurgt: »Hvem kan sige, hvad der er sandt, godt og smukt, og hvad der ikke er?«

I gennem tiden har forskellige samfund samlet viden og en opfattelse af, hvad der betragtes som værdifuldt. Store universiteter lærer de studerende at værdsætte de klassiske eksempler på menneskelig forståelse og indsigt. Sidste dages hellige lærer: »Vi tracter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel).

Hvis alt det ikke gør indtryk på os, så vil det næsten være, som om ingen nogensinde har lært eller frembragt noget som helst. Fremskridt kommer af hårdt arbejde. Og man kan ikke blot kaste skatte bort, uden at man selv og dem, man har indflydelse på, lider tab derved. Der findes dem, som spilder deres Gud-givne talenter på at frembringe såkaldte skatte, som ikke har nogen varig værdi, og som er et udtryk for tidens modestrømninger. Faktisk sker det så hyppigt i dag, at den tid, som I lever i, måske vil blive kendt som en tid, hvor man skrottede de fleste skatte og skattede det meste skrot.

Hvordan kan man så vide, hvad der virkelig er beundringsværdigt? Hvordan kan man vide, hvad der er værd at stræbe efter? Her er nogle retningslinjer, som jeg tror, at enhver sidste dages hellig kan følge i sin stræben efter at udvikle åndelig årvågenhed samt en glæde ved at gøre nye opdagelser.

1. Kreativt arbejde kræver forskning. Joseph Smith sagde, at kundskab rummer magt, og at selve Guds magt er forbundet med kundskab og intelligens (se *Profeten Joseph Smiths Lær-domme*, side 344-345). Man kan være kreativ og yde væsentlige bidrag inden for så forskellige områder som kemi, fysik, matematik, jura, computerteknologi, historie, kunst, litteratur og kommunikation.

Giv jer selv den udfordring at være med i forreste række inden for en eller anden form for kreativt virke. Nogle af de bedst rustede mennesker er dem, som i skolen lærer, *hvordan man lærer*, og siden bruger resten af livet på at uddanne sig selv. Hvis man ikke føler, at man har nogen mission i sit daglige virke, vil man aldrig blive rigtigt tilfreds.

Jeg har ofte spekuleret på, hvor mange tusinde af de mennesker, som blev født i det 17. århundrede, der kunne være blevet computereksperter, hvis de havde fået den rette oplæring og indsigt. De kunne have udrettet mirakler inden for datastyring og problemløsninger. Og dog

S K A T T E

levede og døde de uden at være klar over deres potentielle færdigheder. Hvis der kun er lidt forskel på forskellige mennesker, så har den forskel stor betydning. Sørg for at udrette store ting med din lille forskel. Gå ikke i graven uden at benytte eller udvikle dine talenter.

Lad mig give jer et råd, som jeg fik for mange år siden: Søg derhen, hvor guddommeligt lys og inspiration fører dig. Søg hen, hvor udfordringerne er. Stol på, at hvis du er god til bestemte ting, eller kan blive god til dem, så er det sandsynligvis en ledetråd til, hvad dine livsopgaver er. Ifølge psykologen Calvin Taylor er enhver genial til et eller andet, selv de retarderede eller mentalt handicappede. Og Herren har fortalt os, at alle har mindst én åndelig gave (se

L&P 46:11). Hos et målrettet og trofast menneske smelter intellektuelle og åndelige gaver sammen til et hele.

Den fulde udvikling af jeres talenter vil først finde sted efter dette jordiske liv. Men imellemtiden arbejder I på en lille bid af evigheden. Lad jer ikke fortvivle af det store

spring, som der synes at være mellem jeres nuværende niveau og det niveau, som I håber på at nå op på en skønne dag. Hvis I trofast udnytter hver eneste time af jeres arbejdsdag, kan I regne med, at I en dag vil vågne op og høre til de førende inden for jeres generation. Jeres sam-

fund og jeres kirke vil gøre brug af jer, når I dygtiggør jer.

2. Efterhånden som I lærer, så undervis andre. Jeres levebrød og jeres livsstil afhænger tildels af de muligheder for at tale, handle, rapportere og skrive, som bydes jer, det være sig i personlige samtaler med familie og venner eller foredrag for større forsamlinger. Det vil sige, at uanset, hvad I ellers

beskæftiger jer med, bør I udvikle jeres evne til at kommunikere.

Nogle af jer vil måske mest have med ting at gøre – maskiner og driftsmidler. Andre vil have med mennesker at gøre. Men uanset, hvad I beskæftiger jer med, så husk på, at i enhver organisation er de problemer, som kræver den største finfølelse, de problemer, som har med mennesker at gøre. Jeres mind-

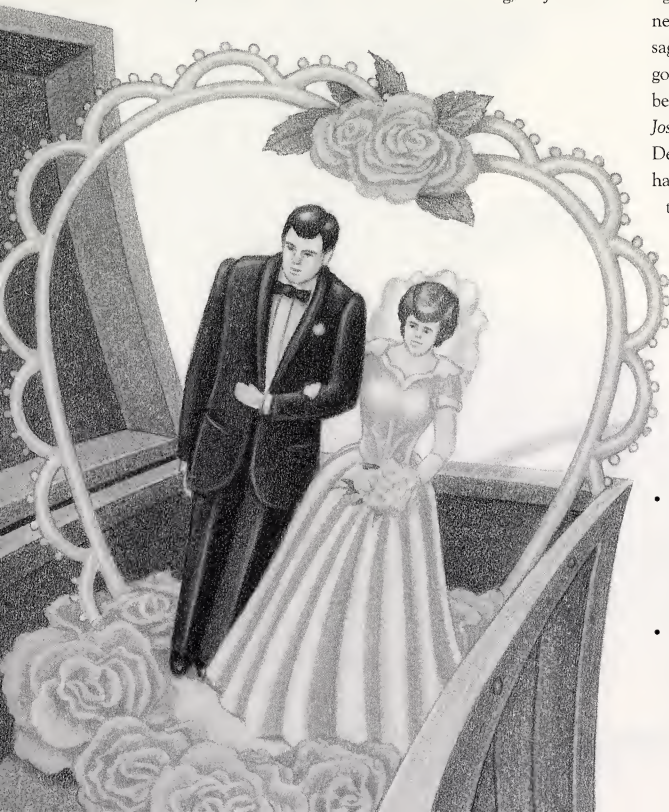
ste, men samtidig største klasseværelse vil være jeres hjem. Og nogle af de bedste muligheder for undervisning findes i Kirken.

3. Skab gode forhold til andre

mennesker. I vil erfare, at der både i den akademiske og i den religiøse verden er mere, der forener mennesker, end der er ting, der adskiller dem. Personlig, direkte og åbenhjertig samtale er bedre end uretfærdig nedrakning. Profeten Joseph Smith sagde, at »vi burde samle alle de gode og sande principper i verden og bevare dem som en skat« (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 381). Derudover forkyndte og efterlevede han følgende princip: Hvis I ikke vil tage imod vores tro, så tag imod vores gæstfrihed (se *Words of Joseph Smith*, samlet af Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, Orem, Utah: Grandin Book Company, 1991, side 162).

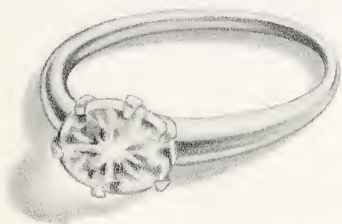
Igennem årene har vi ved forskellige sammenkomster om religiøse spørgsmål lært at følge tre regler, som dæmper gemytterne og giver større indsigt:

- Hvis du vil vide, hvad en eller anden tror på, så spørg ham, ikke dem, som taler imod ham. Fremlæg hans synspunkter, som han selv ville fremlægge dem.
- Lad være med at sammenligne dine bedste resultater med andres dårligste resultater. Vær retfærdig i dine sammenligninger.

- Luk ikke af for andres ideer og tanker. Vær i stand til at sige: »Hm, det kunne jeg nok lære noget af.«

4. Prioritér familielivet højest. Kirken er ikke et forbillede for familien, det er familien, der er et forbillede

for Kirken og samfundet. Uanset ægteskabelig status er du altid medlem af en eller anden form for familie, om det så bare er din wardsfamilie.

Præsident Kimball har sagt: »Ægteskabet kan være en større salighedsrus, end det menneskelige sind kan fatte« (i 1976 *Devotional Speeches of the Year*, Provo, Utah: Brigham Young University, side 146). Uanset hvad du arbejder på, så yd din største indsats i familien.

For nogle år siden traf jeg en fremragende neurokirurg, som tog sig af patienter med kroniske smerter på et verdensberømt hospital. Han samlede et hold af medicinske eksperter, som arbejdede længe og hårdt på at løse problemerne. Deres hårde slid og mange fiaskoer førte til en bestemt opdagelse: Hvis der ikke var

et andet menneske i patientens liv, som patienten holdt af, og som holdt af patienten, så kunne lægeholdet gøre meget lidt eller intet for at mindske smerten. Denne læge, der siden er blevet sidste dages hellig, fortalte mig, at for mange sygdomme er kærlighed, især familiekærlighed, den eneste præventive medicin og den eneste virksomme terapi.

5. Tag jer i agt for grupper, som forfægter de sager, som i øjeblikket er oppe i tiden. Vi lever i en generation, som er utrolig hurtig til at lade sig krænke og kaste skylden på andre. Alt det, der går galt i verden, selv ens egen lille verden, er på en eller anden måde altid de andres skyld. Selvfølgelig burde vi arbejde energisk for retfærdighedens sag. Men det er galskab altid at søge efter et offer, at søge hævn. Hævn er selvdestruktiv.

Kun når fremmedgørelse mødes med inderlig kærlighed og overbærenhed, vil fremmedgørelsen smelte bort. Det har Kristus vist for os alle. Han kræver det samme af dem, der søger at blive hans disciple.

Et af de vigtigste krav for at kunne følge Frelseren er at bryde vanen med altid at skyde skylden på andre og i stedet søge at fuldkommengøre sig selv. Den eneste, der kan begrænse jeres vækst, indlæring og udvikling af jeres potentielle, er jer selv.

6. Søg efter hellige skatte. Jeg sad engang på BYU sammen med

præsident Dallin H. Oaks, som nu er medlem af De Tolvs Kvorum. Han kiggede fra sit kontor i administrationsbygningen over på det ny-opførte tempel i Provo. Vi læste hinandens tanker. Templet ligger højt hævet. Dets skygge når ikke ned til universitetets område, men det gør dets lys til gengæld døgnet rundt.

Der venter hellige skatte bag dets mure. Nutidige skrifter kalder dem »gudfrygtighedens kraft« (L&P 84:20, 21). Disse skatte opløses og bliver til aske i hænderne på dem, der nærmer sig dem i en fjendtlig sindet eller overfladisk ånd. »Driv ikke søg med hellige ting« (L&P 6:12).

Templet og Kristus er kernen i vores åndelig liv. Ingen af os forstår dem fuldt ud. Når I søger efter større kreativitet, så bered jer ved at leve værdigt. Og besøg så templet med en spørgelysten ånd og oprigtig ydmyghed, som overgår den inspiration, der findes i biblioteker, laboratorier og kunstmuseer. Vær blandt dem, som er ivrige efter at lære af Herren.

Templet åbner øjnene for evighedens perspektiv. Det er dér, at intelligens kraftigst åbenbares i lys og sandhed, som bortjager alt mørke. Der kan I kommunikere med den største Skaber. Og han vil hjælpe jer til at gøre bedst mulig brug af jeres talenter, færdigheder og evner. □

Tilpasset fra en translokationstale på Brigham Young University den 12. august 1993.

DE FORMIDABLE AUSTRALIERE

Nævn ordet Australien, og så vil de fleste tænke på kænguruer eller koalabjørne eller de sære lille næbdyr. Verdens sjette største land rummer bestemt nogle besynderlige dyr. Men det rummer meget mere. Australien overrasker ofte de turister, som møder frem med de sædvanlige forudfattede meninger.

Det er for eksempel »et meget multikulturelt samfund,« siger Michael Owen, 14, fra Blacktown Ward i Hebersham Stav i Sydney.

For det andet »hopper der ikke kænguruer omkring over alt,« forklarer Alison Caballero, 15, fra St. Mary's Ward i samme stav.

Howdan er der så – især for unge sidste dages hellige?

Tjah, nogle af dem bor ude i de enorme, isolerede områder og må køre i flere timer for at komme i kirke. Andre bor i storbyerne og nyder godt af alle Kirkens aktiviteter. Nogle stammer fra familier, som har været sidste dages hellige i generationer. Andre er den eneste mormon i deres familie, by eller skole.

Men fælles for dem alle er, at en af deres største glæder ved at være medlem af Kirken er at træffe andre

hellige. Få del i den samme glæde, når vi nu præsenterer jer for nogle af disse unge australiere.

FRIHED

De unge SDH-australiere værdsætter friheden. Deres lands frihed. Friheden på de store vidder. Friheden til at udnytte deres evner til fulde. Men ligesom sidste dages hellige andre steder, har de unge sidste dages hellige her et særligt syn på frihed. De ved, at den største frihed opnås ved at følge Frelseren og »virke med iver for en god sag« (L&P 58:27).

Søstrene Moulds, Narragin, Western Australia. I en alder af 15 år fungerede tvillingerne Pauline og Claire Moulds (der nu er 19), som primarypræsidentinde og førsterådgiver i deres lille gren. Pauline siger: »Jeg kan huske, at jeg mente, at jeg kun var blevet kaldet, fordi der ikke var andre. Men senere indså jeg, at Herren havde kaldet mig, fordi der var ting, jeg skulle lære, og fordi jeg havde talenter, jeg skulle dele med andre.« Søstrene Moulds har opdaget, at frihed til at udvikle sig kommer indefra, alt efter hvordan man møder sine udfordringer.

Marcus Robb, 15, Perth. Seminar og skrifterne var nøglen til uddannelsesmæssig frihed for Marcus. Da han for nogle år siden fik stillet diagnosen ordblindhed, var han på et læsniveau, der lå fire år bag hans jævn-

Australien er meget mere end bare kænguruer, som Sarah Crosbie, til venstre, vil kunne fortælle dig. Daniel Hill, ovenfor, fører symbolsk en støt kurs i livet om bord på en kopi af et skib, som bragte nogle af de første nybyggere til Australien.

drede. Heldigvis var det på det tidspunkt, han begyndte i seminar, hvor hans lærer lagde stor vægt på skrifterne. »Jeg besluttede, at jeg ville læse dem,« fortæller han. Han begyndte at stå op kl. 4.50 hver morgen for at læse i 40 minutter. Det var hårdt i begyndelsen. Men nu, efter et år, ligger han på læseniveau med sine jævnaldrende.

Emily Kuhn, 12, Darwin: »Gennem en lokal hjælpeorganisation meldte jeg mig frivilligt til at arbejde med små spejdere i alderen fra fem til syv år. De kaldes *Gum Nuts*. De første par uger var det lidt vanskeligt, men så vænnede jeg mig til det. Og når jeg i dag møder nogle af mine *Gum Nuts*, så kommer de hen og giver mig et knus.«

Sydneys Ungdomsorkester: »Vi var på udflugt efter et orkester, som hverken øvede eller optrådte om søndagen,« forklarer Karen Mauger, 17, som spiller klarinet og hører til Castle Hill Ward. »Aleknas (en anden SDH-familie) fortalte os om et orkester, der havde flyttet sine øvetidspunkter fra søndag til fredag.«

Siden er orkestret, tildels takket være syv unge sidste dages hellige, som sluttede sig til det, voksede fra 18 til 57 medlemmer og har vundet flere priser.

Og, hvad der er mere vigtigt, »de unge sidste dages hellige har vundet de andre orkestermedlemmers og deres forældres respekt,« siger Marnie Alekna, 17, fra Baulkham Hills Ward. Orkestret holder stædigt fast på, at de ikke vil øve eller optræde om søndagen.

Kinga Badylak, 16, Perth. Kingas familie måtte rejse meget langt for at finde friheden, da de flygtede fra det, der i sin tid var det kommunistiske Tjekkoslovakiet. I Australien fandt de større frihed, end de havde regnet med, da en god ven præsenterede dem for evangeliet. Da missionærerne besøgte familien Badylaks hjem i Perth for første gang, kendte de det allerede. De havde flere gange i den forgangne tid meget stærkt følt, at de skulle besøge det hus, skønt det stod tomt. Familien Badylak var på det tidspunkt endnu ikke flyttet ind.

VENSKAB

Det giver stor tryghed at have en ven, som man kan stole på og som har omsorg for én. Det største eksempel på dette er Frelseren, hvis gerning og herlighed er »at tilvejebringe uøddelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). De unge sidste dages hellige i Australien følger hans eksempel på tjeneste og kærlighed ved at vise omsorg for andre og forkynde sandheden.

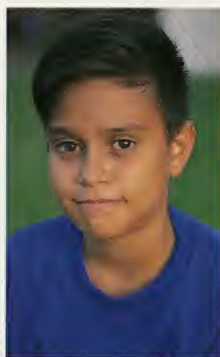
David D'Arcy, 17, Adelaide. David og hans venner var henne i et lokalt butikcenter, da de pludselig blev overfaldet af nogle andre unge. »Vi kom op at slås,« mindes han flovt. Slagsmålet standsede brat, da seks mænd i jakkesæt, hvide skjorter og slips dukkede op.

Senere præsenterede en skolekammerat ham for missionærerne – de selv samme, som i sin tid havde spillet fredsstiftere. David blev døbt på sin 17 års fødselsdag. »Altså de missionærer,« siger han. »Jeg elsker dem simpelthen.« Gæt, hvad David vil være, når han fylder 19.

Peter Dowden, 15, Cairns: »Jeg er en ven med min far. Jeg er en ven med min grenspræsident. Man bliver venner, når man er sammen om forskellige aktiviteter. Det samme gælder vor himmelske Fader. Man lærer ham at kende ved at tilbringe tid sammen med ham, gennem skrifterne, Kirken, seminar og bøn.

Lissa Sarafian, 15, Sydney: »For noget tid siden tog de unge i vores ward en gruppe mentalt handicappede med i »Australia's Wonderland«. Det er en forlystelsespark ligesom Disneyland. Deres ansigter strålede af glæde. Jeg ser frem til at gense dem i det celestiale rige en dag og kunne kommunikere fuldt ud med dem.«

Lotu Kimiia, 16, Mr. Isa, Queensland: »Lige da vi flyttede hertil, var de andre SDH-piger noget generte. De var meget tillukkede over for andre. Men jeg blev gode venner med dem alle. De er kommet ud af deres »skal« og har lært vores livsstil at kende. Mor er samoaner og far er fra Cook Islands. Mange af de unge fra Kirken har besøgt os. Vi lærer hinandens kulturer at kende.

Rebecca Munn, ovenfor, og andre unge sidste dages hellige, til venstre, bor i selve Australiens hjerte i Alice Springs. Andre unge, der her ses sammen med deres seminarlærerinde, øverst til venstre, bor flere hundrede kilometer østpå i kystbyen Cairns. Omtrent midt mellem de to byer ligger Mount Isa, hvor Shandor Harris, øverst til højre, bor.

Det at føle Ånden og dele den med andre er lige så vigtigt i Australien, som det er ethvert andet sted i Kirken, siger **Jamie Tarr, øverst, fra Burpengary; Donald van West og Des Shore, midterst, fra Atherton; Naomi Lyell, nederst, fra Nambour** og de unge sidste dages hellige, som er samlet til et improviseret vidnesbyrds møde på en klippefyldt strand nær Darwin, modstående side.

Alisha Hunt, 15, og Emma Butler, 15, Launceston, Tasmanien. Et liv bundet til en kørestol er ikke let. Det er heller ikke let at blive aktive i Kirken, når man ikke kender de andre unge. Så Emma Butler blev rigt vel-signet, da Alisha Hunt og de andre unge piger fra Launceston East Ward kom ind i hendes tilværelse. Alisha og Emma er særligt gode veninder og tilbringer meget tid hjemme hos hinanden, hvor de snakker pige-snak eller kører på rulleskøjter. Ifølge Alisha er Emma rigtig sjov at være sammen med. »Hun laver sjov, og vi ler meget sammen.«

Cindy Shropshal, 18, Perth. Cindys kontakt med Kirken begyndte med et venskab i skolen. Hun blev gode venner med en dreng, Cliff Allen, som hun var sammen med i engelsktimerne. En aften gik de ud sammen med en anden klassekammerat, der var kendt for at drikke. Cliff insisterede på, at de havde en alkoholfri aften. Da de spurgte Cliff, hvorfor han ikke drak, »begyndte han at fortælle mig om Kirken. Jeg kunne føle Ånden. Det tænkte jeg meget over den aften. Jeg havde søgt efter den sande kirke. Den aften fandt jeg ud af, at det her var den kirke, jeg skulle slutte mig til.

Daniel Sommariva, 14, Canberra: »Jeg fortæller folk, at jeg er medlem af Kirken. Jeg fortæller altid mine venner om mine standarder, og de fleste af dem respekterer det og undlader at opføre sig forkert, når jeg er til stede.«

Jenna Birks, 12, Canberra: »Jeg elsker mine forældre. De er alle tiders. Vi er syv børn i min familie, og vi har været igennem meget sammen. Jeg mener, at ens familie skulle være ens bedste venner.«

SPORT

Unge australiere elsker sport, hvadenten det er rugby, kricket, australsk *football* eller andre former for sport. Men unge SDH-idrætsfolk må træffe svære valg mellem at gøre det, de holder meget af, og så at holde sabbatten hellig. Skønt de ved at nægte at spille om søndagen risikerer at begrænse deres muligheder for at nå til tops inden for deres sport, har mange sidste dages hellige erfaret, at de i stedet kan score point ved at leve retfærdigt – og at de ved at gøre det sætter et eksempel for trænere og holdkammerater.

Richard Rancie, 14, Melbourne. Richard stiller altid op. Lige nu gælder det løbesport og hans eget bilværkeri. Senere vil han stille op til politiske valg. Han vil gerne være Australiens premierminister.

Richard hverken øver eller deltager i konkurrencer om søndagen. Han gav afkald på at deltage i de nationale mesterskaber i terrænløb, fordi de blev afholdt på sabbatten. Han valgte også at udgå af statsmesterskaberne i Victoria i sin disciplin, nemlig 1500 meter løb. I stedet deltog han i 800 meter løbet. »Jeg havde ikke regnet med at komme med i finalen,« siger han, »men jeg vandt en bronzemedalje.« Det fantastiske er, at han slet ikke lyder skuffet over at være gået glip af 1500 meter løbet, men føler sig velsignet og beriget.

Des Shore, 16, Atherton, Queensland: »Mange af mine holdkammerater har spurgt mig, hvorfor jeg ikke vil spille om søndagen, eftersom det ellers kan ødelægge ens chancer for at komme til at spille fodbold på topplan. Jeg fortæller dem, at jeg går i kirke hver søndag. De fleste af dem synes, at det er en smule underligt,

men de accepterer det, for de fleste her er trods alt religiøse. Hvis jeg bare kunne få trænerne til at forstå det.«

Isaiah Kaberry, 17, Perth: »Jeg er her bare sammen med de to fyre her,« siger Isaiah og peger på John og Cliff Mahaurike. Isaiah var medvirkende til at få dem ind i Kirken ved at invitere dem med til seminar og præsentere dem for missionærerne.

Rose Hicks, 18, Melbourne. Rose er et godt eksempel på Australiens mangfoldighed. Hun er født på New Zealand og betragter sig som samoaner, men har også tysk, fijiensk, russisk, kinesisk og tongansk blod i årenerne.

Rose er utrolig stålsat. Ved et stavsdrættæstævne vandt hun fem medaljer – fire førstepladser og en andenplads. »Jeg hader at blive nummer to!« sagde hun med en grimasse og stak medaljerne i lommen. »Jeg elsker konkurrencer.«

Den glæde, som evangeliet giver, genspejles i de unge sidste dages helliges ansigter, som disse, *til venstre*, der var med til at sætte standarderne for et lokalt ungdomsorkester; Lissa Sarafian, *øverst til højre*, som erfarede glæden ved at tjene andre; Lori Palmer, *til højre*; og Davina Nieuwenhuizen og Larissa Jeffrey, *nedenfor*, som her ses sammen med en venlig koalabjørn.

Med den beslutsomhed skal Rose nok nå sit mål og blive civilingeniør og arkitekt. »Jeg vil være med til at bygge Det Ny Jerusalem,« siger hun.

ÅNDEN

Uanset om de er få eller mange, besidder de trofaste stor magt. De unge sidste dages hellige i Australien ved, at hvadenten de fortæller andre om Joseph Smith og Mormons Bog, studerer skrifterne alene eller sammen med andre eller beder inderligt til deres himmelske Fader, så er deres eksempel et stor vidnesbyrd for alle dem, der betragter dem.

Sam Hansford, 17, Hobart, Tasmanien. »Det er helt fantastisk.« Sådan beskriver Sam de følelser, han oplevede, da han opnåede et vidnesbyrd. Et eller andet i seminar havde fået ham til at tænke dybt over tingene. Efter skoletid gik han hjem og begyndte at granske skrifterne. »Jeg bad om det senere den aften,« fortæller han, »og det var på det tidspunkt, jeg begyndte at føle Helligånden.«

Leah Cox, 16, Canberra: »Min far er i flyvevåbnet, så vi flytter meget omkring, sådan cirka hvert andet år. Det eneste faste holdepunkt i mit liv, udover min familie, er evangeliet. Jeg har haft et vidnesbyrd, lige siden jeg var lille. Jeg kan føle Ånden, og det forsikrer mig om, at evangeliet er sandt.«

Tropical Colours, Cairns: Hvis du gerne vil besøge stort set hver eneste ø i Stillehavet og lære noget om deres skikke, kulturer og indfødte danse, så skal du overvære en optræden af *Tropical Colours of the Pacific* (Stillehavets Tropiske Farverigdom), som er en dansegruppe, der består af teenagere, og som holder til i Cairns i Queensland.

De fleste af medlemmerne er sidste dages hellige, og takket være deres standarder byder gruppen på mere end bare dans. De sætter også et godt eksempel.

»Vi har baseret vores gruppes standarder på pjecen Til

gavn og styrke for de unge,« forklarer Rosie Mitchell på 17 år. »På den måde ved vi, at vi bygger på et retfærdigt grundlag.«

På grund af Rosies eksempel blev to af gruppens medlemmer, Anne Browne, 17, og Alicia Elliot, 17, interesseret i Kirken og sluttede sig til den.

»Man kan føle Ånden, når man er sammen med sidste dages hellige,« siger Alicia. »Det var det, der fik mig ind i Kirken. Ånden er altid til stede, og det giver en lyst til at vide mere.«

Michael Gibson, 12, Brisbane: »Inden jeg blev andenrådgiver i diakonernes kvorumspræsidentskab, gik jeg ikke så meget op i det med Kirken. Jeg forstod ikke rigtig, hvad det betød, men så fik jeg en pjece fra kvorumspræsidenten, og jeg fik øjnene op for, hvor sjovt et kvorum kan være, og hvor meget man kan lære. Jeg indså, at der skal mere til end bare at komme i kirke og sidde på sin plads. Der er så meget at lære.«

Naomi Betts, 17, Sydney: Det er gennem bøn, at vi får kontakt med vor himmelske Fader. På den måde har man altid en, man kan henvende sig til, når der ikke er andre, man kan tale med.«

Helen Parker, 14, Darwin: »Mor og far vækker os om morgenen, og så har vi familiebøn og fællestudium. Vi er otte i vores familie, så vi læser kun to vers hver. Det gælder også min lillebror og lillesøster, som er tre og fire år. Nu er vi alle sammen blevet gode til det. Vi gør det både morgen og aften.«

Sarah Crosbie, 14, Sydney: »Nogle gange er man rigtig træt og har ikke lyst til at bede. Man har bare lyst til at hoppe i seng. Men hvis man tager sig sammen og beder, så har man det meget bedre bagefter. Hvis man tænker over, hvordan man beder og ikke bare siger en masse ord, men rigtig taler med nogen, så får man meget mere ud af det.«

Nu ved du, at Australien er meget mere end bare kænguruer. Der findes mange fantastiske unge mennesker, ligesom dig, som »virker med iver for en god sag.« □

CAMERONS BILLEDE

Ruth Cosby

Jeg ville have et billede af Moroni, der begraver pladerne. Lige siden generalautoriteterne havde opfordret os til at hænge inspirerende billeder op i vores hjem, havde jeg samlet på kunstværker, som betød noget særligt for mig. Denne juni-morgen stod jeg i distributionscentret i Salt Lake City, langt fra mit hjem i Texas, og kiggede tålmodigt en samling store billeder igennem.

Jeg havde allerede mange billeder. Nu manglede jeg kun et billede af Moroni, en profet, som jeg følte noget særligt for, fordi hans vidnesbyrd var så stærkt.

Mens jeg søgte efter dette billede, fik jeg øje på et andet et, som gjorde et dybt indtryk på mig. Det var et billede af Jesus, som helbredte en blind mand. Jeg stillede det til side, men da jeg fandt billedet af Moroni, lagde jeg det tilbage. Jeg havde trods alt billeder nok.

Men da jeg gik væk, fyldtes jeg af en nagende følelse. Jeg vendte om og lagde billedet af Jesus ned til de andre varer. Jeg ville indramme billedet

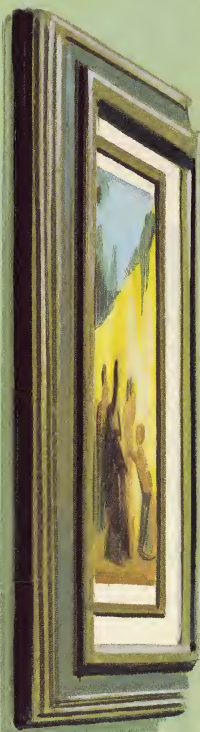
af Moroni, tænkte jeg. Det andet kunne jeg bare have liggende og kigge på i ny og næ.

Først nogle måneder efter, at jeg var vendt hjem, fik jeg tid til at give mig i kast med mit billedprojekt. Jeg indrammede billedet af Moroni og kiggede tilfreds på det. Så fik jeg øje på en anden ramme, som var faldet ned bag sengen. Jeg hev rammen op og tænkte, at den muligvis passede til et af de andre billeder i min samling. Men da jeg gik dem efter, var der ikke rigtig nogen af dem, der så rigtig godt ud i den ramme.

Til sidst lagde jeg billedet af Jesus, der helbreder den blinde mand, ned i rammen. Det så smukt ud. Jeg vendte billedet om og læste teksten på bagsiden:

»Hans disciple spurgte ham: 'Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?'

Jesus svarede: 'Hverken han selv eller hans forældre har syndet, men det er, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham (Joh 9:2-3).«

JESUS HELBREDDER DEN BLINDE AF CARL HEINRICH BLOCH, ILLUSTRERET AF PAUL WANN

Jeg havde aldrig forstået dette skriftsted. Jesus havde helbredt den blinde mand for at Guds gerninger kunne blive åbenbarede. Men hvad med alle dem, der ikke bliver helbredt? Hvad med min handicappede søster, der var død, da jeg var lille? Hvad med Cameron, vores hjemmelærers søn, som led af spastisk lammelse og sad i kørestol?

Da jeg kom til at tænke på Cameron, passerede en række minder revy for mit indre:

Vi sidder ude på verandaen sammen med vores hjemmelærere. Cameron sidder i sin kørestol. Han bærer langsomt sit vidnesbyrd, mens han kæmper med sine usamarbejdsvillige ansigtsmuskler.

»Jeg ved, at Gud elsker mig,« siger han. »Jeg elsker Gud.« Det kræver en stor indsats og lang tid, inden han har talt færdig. Min mand, Van, læner sig frem.

»Cameron,« siger han oprigtigt, »du har gjort store fremskridt med din tale. Jeg kan forstå hvert ord, du siger!«

Cameron stråler af stolthed. Jeg ser min mands blide, kærlige ansigt og tænker: Er Guds gerninger ikke blevet åbenbarede?

Som tolv-årig er Cameron gammel nok til at omdele nadveren. En af brødrene i wardet har fremstillet en særlig nadverbakke, som kan sættes fast på Camerons kørestol. De andre medlemmer af hans aronske præstedømmekvorum anbringer brødet og vandet på bakken.

Han kører så hen til en bænkerekke, hvor et medlem løfter bakken op og modtager nadveren. Bliver Guds ger-

ninger ikke åbenbarede i denne hellige handling?

Jeg ser Cameron, min søster og andre handicappede, som jeg har kendt, for mig. Andre bærer dem; andre fungerer som deres arme, deres ben eller sind. Jeg ser de samme handicappede mennesker indgyde andre kærlighed og håb.

Jeg ser Guds gerninger blive åbenbarede for dem og ved dem.

Jeg satte mig svagt på sengen. Hvorfor strømmede disse tanker ind i mit sind? Jeg ventede et barn. Måske ville det barn blive født med et handicap. Jeg knælede ned og bad. Jeg fornemmede ikke noget svar med hensyn til barnet. Uanset hvad min fornemmelse havde betydet, så havde den noget at gøre med billedet af Kristus og den blinde mand. Så jeg hængte billedet op på den plads, som jeg havde tiltænkt Moroni. Jeg så ofte på det og forestillede mig, at jeg var den mand, som var født blind.

Jeg kan ikke se noget. Så hører jeg fredens ord. Min blindhed skyldes ikke synd. Jeg kan ikke se, men jeg kan høre. Han spytter på jorden og ælter lidt ler. Han salver mine øjne. »Gå hen og vask dig i Siloadammen,« siger han. Jeg adlyder. Jeg vender seende tilbage.

Folk spørger mig, hvordan det er gået til. Jeg fortæller dem, at en mand ved navn Jesus æltede ler, salvede mine øjne og sagde, at jeg skulle vaske mig i Siloadammen. Jeg gik hen og vaskede mig i dammen og blev seende. De spørger: »Hvor er han?« Det ved jeg ikke. Jeg har ikke set ham (se Joh 9:1-12).

Der stødte komplikationer til mit svangerskab, og lægen sagde, at jeg

skulle holde sengen. To uger før tiden fødte jeg en rask lille dreng.

Da Dennis kom på besøg som hjemmelærer i april, havde han Cameron med. De lod kørestolen stå udenfor. Dennis gik ind med Cameron i sit »vandregreb«: Camerons fødder hvilede på hans og Dennis havde armene om Camerons bryst. Dennis viste os et videobånd med Cameron. På båndet talte Cameron om sine udfordringer og glæder. Han bar sit vidnesbyrd og talte om det tilkommende liv.

Jeg forlod stuen et kort øjeblik, og da jeg vendte tilbage, bemærkede jeg, at Cameron var sunket sammen i et hjørne af sofaen. Han virkede på en måde svagere.

Dennis løftede Cameron op og gik hen mod døren. Da de stod ude i entreen, og Cameron lå slapt i sin fars arme, pegede jeg på billedet af den blindfødte mand og fortalte Cameron, at det billede mindede mig om ham. Jeg fortalte ham, at Guds gerninger var blevet åbenbarede i hans liv.

»Smukt, ikke, Cam?« spurgte Dennis, og så gik de. Jeg så hen på min lille sunde baby og tilbage på billedet. Og så slog det mig, at det slet ikke var mit billede. Det var Camerons. Jeg skulle lige til at løbe efter dem for at give dem billedet, men jeg besluttede i stedet, at give dem det, næste gang de kom på besøg.

Jeg besluttede at læse beretningen om den blinde mand, som står i Johannes-evangeliet kapitel 9.

Han blev ført frem for farisæerne. Farisæerne spurgte ham, hvordan han havde fået sit syn, og han fortalte dem om leret, vandet og synet. De troede ham ikke. De tilkaldte hans forældre. Var deres søn virkelig født blind? Hvordan ville de forklare det, der var sket? Hans forældre var bange, fordi enhver, som bekendte sig til Kristus, ville blive udstødt af synagogen.

»Spørg ham selv,« sagde forældrene. »Han er gammel nok til at svare for sig.«

De hidkaldte atter manden. »Den mand,« sagde de om Jesus, det eneste syndfrie menneske, »er en synder.«

»Om han er synder, ved jeg ikke; men én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se.«

De spurgte ham igen, hvordan han var blevet helbredt. Og han svarede dem: »Det har jeg allerede fortalt jer, men I hørte ikke efter.« De blev rasende på ham og smed ham ud.

Da Jesus hørte om dette, fandt han manden og spurgte ham, om han troede

på Guds Søn. Manden, der var født blind, så på Herren for første gang og spurgte: »Hvem er det, Herre, så jeg kan tro på ham?«

Jesus svarede: »Du har set ham; det er han, der taler med dig.«

»Jeg tror, Herre,« svarede den blindfødte mand. Og han tilbød Jesus (se Joh 9:13-38).

Nogle uger senere fik jeg en opringning. Det var Camerons mor, Joyce. Hun var præsidentinde for Unge Piger, og min mand, Van, var præsident for Unge Mænd. Hun ringede tit og lagde en besked.

Mens vi talte sammen, sagde hun noget om, at der var en del, hun skulle ordne, inden Camerons operation. Camerons operation? Jeg tænkte mig om. Nå, ja, det var den hofteoperation. Vi afsluttede samtalen, og jeg lagde røret på.

Pludselig fyldtes jeg af en fornemmelse af, at Cameron ville dø.

Jeg følte mig svag og afkræftet. Jeg gik ind i soveværelset og begyndte at bede. Var der noget, jeg kunne gøre? Da jeg havde bedt, følte jeg mig helt rolig.

Cameron blev opereret. Joyce ringede

og fortalte, at alt var gået godt. Men jeg fornemmede noget i hendes stemme. Alt ser ud til at være i orden, sagde hun.

Mens jeg var ved at planlægge næste dag, ringede telefonen. Det var Jamie, der var medlem af hjælpeforeningspræsidentskabet.

»Hvordan går det?« spurgte jeg høfligt.

»Ikke særlig godt,« svarede hun og begyndte at græde. »Cameron døde i nat.«

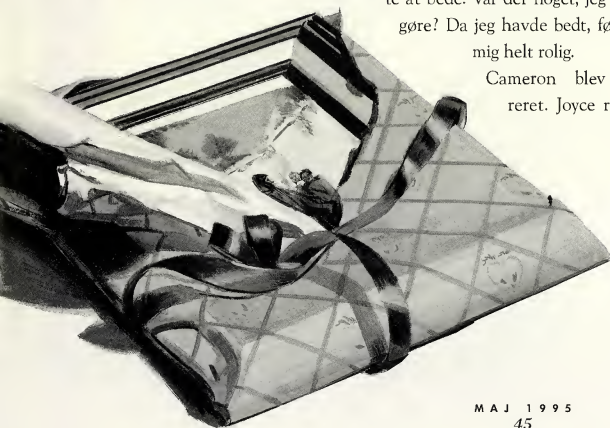
Jeg satte mig ned.

»Jeg synets bare, at du skulle vide det.«

»Tak fordi du ringede, Jamie,« sagde jeg. »Du aner ikke, hvor meget det betyder for mig.« Jeg lagde røret på og tog billedet af Jesus, der helbreder den blinde mand, ned fra væggen. Jeg pakkede det ind og tænkte på den barmhjertige Gud, som bereder svar på bønner, inden de bliver udtrykt. Jeg skrev et trøstende brev til Camerons familie og satte det fast på gaven.

Billedet, der forestiller Jesu mirakuløse helbredelse af manden, der var født blind, hænger nu hos sine retmæssige ejere, og hver dag kigger jeg på mit billede af Moroni, der beder. Jeg værdsætter denne store profet endnu mere nu. Han forstod sig nemlig også på blindhed og syn. Han sagde: »Modsig derfor ikke, fordi I ikke ser« (Ether 12:6). Hans vidnesbyrd giver håb til dem, der lider.

O, Herre, salv vores øjne med ler.
Lad os vaske os i troens vande,
Så vi kan blive seende. □

A T Æ R E P R Æ

En ung mand

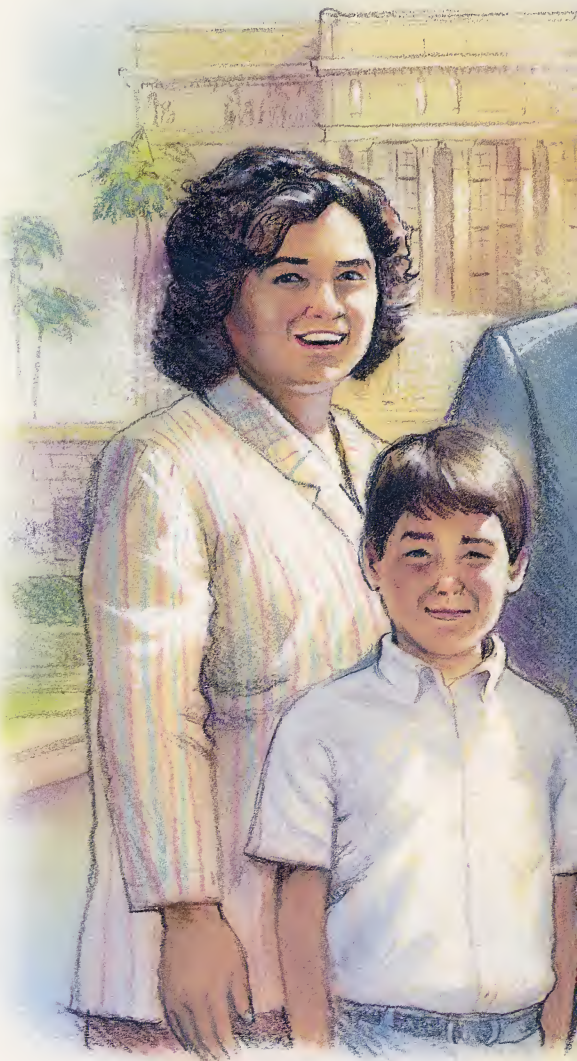
Eddie Gene Gonzales Jr.

Jeg vil gerne fortælle, hvad det at ære præstedømmet betyder for mig. Jeg har det ligesom så mange andre unge mænd i Kirken, der bereder sig på at komme værdigt til templet og tage på mission en dag.

Jeg bor i Tucson i Arizona sammen med mine forældre, min bror Stephen, min bedstefar Juan og min bedstemor Maria. Som medlem af Sonora Ward i Tucson Stav i Arizona har jeg haft mange muligheder for at ære mine kaldelser i Det Aronske Præstedømme. Jeg har været med til at ordne have for ældre og andre, der ikke selv er i stand til at tage sig af deres hjem. Jeg har også været med til at rydde op på kirkegården og på boldbanen. Men det, der mest af alt har lært mig at ære mit præstedømme, var en bestemt lejlighed, hvor jeg hjalp min egen familie.

En sommer bad min tante og onkel mine forældre om at passe mine fire fætre og kusiner. Jeg blev tit bedt om at være babysitter for dem. I løbet af de par måneder, det stod på, lærte jeg at skifte bleer, lave frokost og finde ud af, hvordan jeg afholdt mine fætre og kusiner fra at lave unoder. De første par dage var svære for os alle, men inden sommeren var forbi, havde vi det rigtig rart sammen. Jeg forstod pludselig, hvad forældre må lære deres børn, og da sommeren var forbi, følte jeg en større kærlighed til mine fætre og kusiner, end jeg før havde gjort.

ILLUSTRERE AF SCOTT AL SNOW

S T E D Ø M M E T

s s y n s p u n k t

Jeg erfarede, at en af de vigtigste måder at ære mit præstedømme på er ved at adlyde Herrens befalinger og ære mine forældre. Jeg hørte engang en taler sige: »Hvis vi elsker, vil vi adlyde, for Herren sagde: 'Elsker I mig, så hold mine bud'« (Joh 14:15). Når jeg adlyder, ved jeg, at jeg er en værdig præstedømmebærer. Den vejledning, som kommer fra min himmelske Fader, er til mit eget bedste. Han ved, hvem jeg er, og har en plan for mig og min frelse. Jeg forstår ikke altid, hvorfor jeg skal gøre visse ting, men jeg ved, at der er i et evigt perspektiv findes grunde til det.

Jeg har også været ude for, at mine forældre ikke ville lade mig opsøge bestemte steder eller gøre bestemte ting, som jeg gerne ville. Jeg har ikke altid været begejstret for deres beslutninger. Men ofte har jeg senere indset, at de havde ret. Da jeg var yngre, var der for eksempel engang, hvor nogle af mine venner skulle til »ungdomsaften« på en lokal natklub, men mine forældre ville ikke lade mig tage med. Jeg blev vred og følte, at de ikke stolede på mig. Men da min vrede havde lagt sig, talte vi om de fristelser, som findes

Eddie Gonzales siger, at det var den største oplevelse i hans families liv, da de blev beseglet til hinanden i templet i Arizona i marts 1987. Hans far var blevet døbt to år tidligere og hans mor genaktiveret, og det kan de for en stor del takke Eddie for.

overalt omkring os, og om, hvordan jeg ved at tage med på natklub ville åbne for endnu større fristelser. Vi talte også om, hvordan jeg skulle være værdig til at omdele nadveren, og om at ære mit præstedømme. Jeg elsker min himmelske Fader og mine forældre, og jeg ved, at kærlighed og lydighed går hånd i hånd.

Jeg har beredt mig selv på at være værdig til at modtage tempelordnanserne. En af de måder, hvorpå jeg har gjort det, er ved at holde mig moralsk ren. I vore dage er det en stor udfordring at holde sig moralsk ren og respektere sig selv og andre. Der er nogle mennesker, der mener, at det er helt i orden at være seksuelt aktiv uden for ægteskabet, men Herren har lært os, at kun ved at holde høje moralske standarder kan vi opnå alle de velsignelser, som han ønsker at give os. At leve umoralsk kan overhovedet ikke accepteres af Herren eller hans kirke.

Pjecen *Til gavn og styrke for de unge* indeholder enkle retningslinjer, som viser, hvordan vi kan leve værdigt til en dag at komme til templet. Min biskop opfordrede de unge i vores ward til altid at have pjecen på sig. Hvis han bad os om at vise pjecen frem, og vi ikke havde den på os, så skyldte vi ham et stykke chokolade. Jeg føler, at pjecen har været med til at holde os på den »lige og snævre sti« (2 Nephi 31:18).

Jeg begyndte at forberede mig til en fuldtidsmission, da jeg var fem år

gammel. Jeg husker, at jeg gik i kirke med mine bedsteforældre, fordi min mor ikke var aktiv og min far ikke var medlem. En søndag kom jeg hjem og sagde til min mor: »På næste søndag skal du gå med mig i kirke. Min ven Juanito har sin mor og far med, og det har jeg ikke, så mine venner tror snart, at jeg ikke har nogen mor og far.«

Nå, men da det blev søndag, havde jeg glemt alt om det, og mor havde ikke i sinde at minde mig om det. Da hun kørte mig hen til mine bedsteforældre, så de kunne tage mig med i kirke, mindede jeg hende om, at hun havde sagt, jeg kunne tage hende med. Hun kom med en eller anden undskyldning og sagde, at hun ikke kunne tage med mig denne søndag, men måske på næste søndag. Jeg ved, at hun bare sagde det, for at jeg ikke skulle blive ved med at plage, og hun regnede sikkert med, at jeg ville glemme det. Men da det blev lørdag, mindede jeg hende om, at hun skulle med mig i kirke. Jeg hjalp hende med at vælge en pæn kjole, og så tog jeg hende med i kirke den søndag. Hun er kommet lige siden.

Der er sket meget siden da. Kort efter at min mor var blevet aktiv igen, begyndte vi at arbejde på at omvende min far. Jeg ved, at missionærerne normalt arbejder to og to, men hjemme hos os dannede vi en treenighed: Mor, min bror Stephen og jeg. Far havde ikke en

chance! Vi talte om, hvilken primærrysang vi skulle synge i bilen, og vi mindede hinanden om at bede bordbøn og familiebøn samt at være gode eksempler. Min far sluttede sig faktisk til Kirken og er i dag meget aktiv. I marts 1987 blev vi beseglet til hinanden som familie i templet i Arizona. Det er en af de største oplevelser i vores liv. Vi arbejder hårdt på at blive en evig familie.

Udover at arbejde sammen med min familie ved jeg også, at jeg skal holde visdomsordet, fordi missionærer, udover at være moralsk rene, også skal være i god fysisk form. Jeg må studere skrifterne og deltage i seminar, fordi det kræver noget at lære missionærlektionerne og skrifterne udenad, så man kan være parat til at undervise andre i evangeliet. Mine forældre har også lært mig betydningen af at tale mere end ét sprog, fordi »enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget sprog« (L&P 90:11).

Men jeg tror, at det vigtigste vil være min evne til at vinde venner. Når man gør sig til ven med nogen, er det lettere at undervise dem i evangeliet. Jeg ved, at jeg må berede mig åndeligt og fysisk ved at være lydig mod min himmelske Fader og mine forældre, så jeg kan have Ånden som min faste ledsager. Hvis vi gør det, ved jeg, at vi kan overvinde verdens fristelser og ære vores præstedømme, gå på mission og komme i templet. □

De Tolv Aposhtes Kvorum

Følgende blev opretholdt ved den højtidelige forsamling under oktoberkonferencen i 1994 (siddevende, fra venstre) præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for kvorummet, og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, (stående, fra venstre) Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales og Jeffrey R. Holland. (Foto: Jed Clark).

Veninderne Lara Fontaine og Kay Wilson, *til venstre*, Alison Caballero, der her fodrer en kænguru, og slåeren David Gibson, *forsiden, til højre*, er typiske eksempler på de sidste dages hellige teenagere i kæmpenationen Australien. De er stærke i troen og står som vidner om, at det genoprettede evangelium er sandt. Se »De formidable australiere,« side 34.